

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 1, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:62 16-01-2026

Hof

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:8618 23-12-2025

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3308 16-12-2025

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:8085 16-12-2025

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2033 17-07-2025

Rechtbank

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:173 14-01-2026

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:62 07-01-2026

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12994 30-12-2025

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:13014 30-12-2025

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:14925 17-12-2025

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7082 17-12-2025

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7079 17-12-2025

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:14907 17-12-2025

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7030 16-12-2025

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:9077 15-12-2025

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7220 10-12-2025

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:9613 05-12-2025

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7068 05-12-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11290](#) 28-11-2025
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:14877](#) 27-11-2025
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7067](#) 27-11-2025
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7228](#) 26-11-2025
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:9156](#) 21-11-2025
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:8355](#) 11-11-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12774](#) 08-10-2025
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:14875](#) 01-10-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:9135](#) 19-09-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12698](#) 27-08-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12672](#) 30-07-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12671](#) 23-07-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12667](#) 23-07-2025
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12662](#) 09-07-2025
[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:5735](#) 17-06-2025

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:3](#) 07-01-2026
[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:149](#) 16-12-2025
[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2025:145](#) 16-12-2025
[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:319](#) 18-11-2025

RECHTSPRAAK

Het hof is bevoegd, Nederlands recht is van toepassing in nalatenschap van in buitenland overleden erflater en een appellant krijgt bewijsopdracht met betrekking tot kwijschelding lening.

De vader van de beide appellanten en geïntimeerde is in 2018 overleden. Partijen zijn de erfgenamen en hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard en zijn gezamenlijk vereffenaar. In eerste aanleg heeft geïntimeerde een verklaring voor recht gevorderd dat appellant 1 uit hoofde van een niet-gedateerde onderhandse akte € 90.000 schuldig is aan de nalatenschap. Nadat geïntimeerde aanvankelijk niet-ontvankelijk is verklaard, heeft de kantonrechter ex artikel 4:198 lid 1 BW machtiging verleend en is de vordering in eerste aanleg toegewezen. Het hof stelt op grond van de verklaring van geïntimeerde vast dat de gewone verblijfplaats van erflater ten tijde van zijn overlijden in Nederland was en dat hij in het land waar hij is overleden slechts op vakantie was. Op grond van artikel 4 Erfrechtverordening is de Nederlandse rechter daarom bevoegd om uitspraken te doen over de erfopvolging. Erflater heeft in 2009 in zijn testament bepaald dat op zijn nalatenschap het Nederlandse recht van toepassing is en de wens geuit dat ook de afwikkeling geschiedt naar Nederlands recht. Op grond van artikel 22 lid 1 Erfrechtverordening is op de erfopvolging daarom het Nederlandse recht van toepassing. De Nederlandse rechter is in dit geval internationaal bevoegd uitspraken te doen over de overeenkomst van geldlening (art. 4 lid 1 van de Herschikte EEX-Verordening of Brussel I bis). Op de overeenkomst van geldlening is ook het Nederlandse recht van toepassing (art. 4 lid 2 Rome I). Het hof is van oordeel dat de dagvaarding voldoende duidelijk maakt dat geïntimeerde procedeert in haar hoedanigheid van mede-vereffenaar, zodat zij kan worden ontvangen in haar vorderingen. De machtiging is verleend om in hoedanigheid van mede-vereffenaar ten behoeve van de nalatenschap een vordering in te stellen tegen appellant 1. Geïntimeerde kon daardoor, namens alle medevereffenaars en dus ook namens appellante 2, een rechtsvordering instellen tegen appellant 1 als schuldeiser. Daarom was het niet nodig om appellante 2 te betrekken in deze procedure. Het hof vernietigt het bestreden vonnis in zoverre dat geïntimeerde alsnog niet-ontvankelijk wordt verklaard in rechtsvorderingen tegen appellante 2. Uit de stukken en wat ter zitting is besproken volgt dat in de onderhandse akte met afspraken over de geldlening geen termijn is opgenomen waarbinnen nakoming (terugbetaling van de geldlening) kon worden gevorderd. Ook over de hoogte van de

terugbetalingen hebben zij geen concrete afspraken gemaakt. Naar het oordeel van het hof is daarom sprake van een verbintenis tot nakoming na onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 3:307 lid 2 BW. In dat geval begint de verjaringstermijn pas te lopen de dag nadat om nakoming is verzocht. Zoals appellant 1 zelf heeft gesteld, heeft erflater de lening nooit opgeëist. De verjaringstermijn is daardoor niet eerder gaan lopen dan nadat geïntimeerde deze heeft opgeëist. In deze procedure is omtrent voltooiing van de verjaring ná het overlijden niets gesteld. De rechtsvordering tot terugbetaling van het geleende bedrag is dus niet verjaard. Vervolgens wordt appellant 1 toegelaten tot het bewijs van zijn stelling dat erflater de schuld zou hebben kwijtgescholden en houdt het hof iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:8085

Zaaknummer: 200.343.630/01

Rechters: J.H. Lieber, C. Koopman en M.J.P. Schipper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst vordering tot medewerking aan vestigen gelegateerd vruchtgebruik af.

De in 2013 overleden erflater heeft in 2000 een familiestichting [gedaagde, verweerder in het incident sub 2] opgericht. Tot zekerheid van een door de stichting aan erflater geleend bedrag is recht van hypotheek gevestigd op een woning waarbij is bepaald dat het verboden is ten aanzien van de woning een ander beperkt recht te vestigen. Tot erfgenamen zijn benoemd de kinderen uit het eerste huwelijk van erflater, zijnde gedaagde, verweerder in het incident sub 1 en zijn zus. Aan eiseres in de hoofdzaak/eiseres in het incident is het vruchtgebruik van die woning gelegateerd. In het vonnis [bij vervroeging] in het incident wijst de voorzieningenrechter de door eiseres gevorderde voorlopige voorziening af om gedaagden te veroordelen tot ongeclausuleerde vestiging van het gelegateerde vruchtgebruik. Op grond van artikel 223 Rv kan tijdens een aanhangig geding iedere partij vorderen dat de rechter een voorlopige voorziening zal treffen. Deze voorlopige voorziening betreft een ordemaatregel, die geldt voor de duur van het geding, dat wil zeggen tot het moment waarop uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan. Hieruit volgt dat de voorlopige voorziening op grond van artikel 223 Rv naar haar aard een tijdelijk karakter heeft. De door eiseres gevraagde voorziening die neerkomt op vestiging van het vruchtgebruik voorafgaand aan een beslissing hierover in de hoofdzaak heeft echter een definitief karakter en kan niet slechts voor de duur van de procedure worden gegeven. Om die reden is de vordering niet toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 09-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12662

Zaaknummer: C/03/341689 / HA ZA 25-204

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De verdeling van de door de erfgenamen in het verleden van moeder gekochte woning staat los van de afwikkeling van haar nalatenschap.

Eiseres en de beide gedaagden zijn de kinderen van vader en moeder die resp. in 2017 en 2024 zijn overleden. Zij hebben de nalatenschap van moeder beneficiair aanvaard. In 2020 heeft moeder aan hen een woning verkocht en aan gedaagde sub 1 een bedrijfspand. Moeder heeft afstand gedaan van haar vordering ter zake van de koopprijs voor de verkochte onroerende goederen, terwijl partijen tegelijkertijd een bedrag ter hoogte van de koopprijs schuldig hebben erkend aan moeder. Vervolgens heeft moeder de schuldig erkende bedragen in ieder geval kwijtgescholden ter hoogte van het jaarlijks maximale vrij van schenkingsbelasting te schenken bedrag. In de akte van levering van de woning is bepaald dat, als een van partijen het aandeel in de woning en garage wenst te vervreemden, deze verplicht is dat aandeel te koop aan te bieden aan de andere partij, die daarop binnen een maand moet reageren. In februari 2024 hebben eiseres en gedaagde sub 2 hun aandeel in de woning en garage aangeboden aan gedaagde sub 1. Die heeft dit niet geaccepteerd, en eiseres en gedaagde sub 2 hebben het tegenvoorstel niet geaccepteerd. Volgens de rechtbank strekken de vorderingen van eiseres met name tot verdeling van de woning. Zij voert daartoe aan dat zij niet gehouden is in een onverdeeldheid te blijven. De vorderingen moeten zo worden begrepen dat de woning moet worden verkocht aan (een) derde(n) als gedaagde sub 1 niet ingaat op het nadere aanbod van zowel eiseres en gedaagde sub 2. De rechtbank volgt gedaagde sub 1 niet in diens betoog dat eiseres niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat in de aanbiedingsregeling is bepaald dat als partijen het niet eens worden over de koopprijs en de overige voorwaarden, het geschil wordt beslecht door een door de kantonrechter te benoemen deskundige. Uit de betreffende bepaling kan niet worden afgeleid dat daarmee bedoeld is de weg naar de (overheids)rechter af te sluiten. Ook is gesteld noch gebleken dat deze bepaling een arbitrageovereenkomst inhoudt. Gedaagde sub 1 geeft aan dat zijn belang om de woning vooralsnog onverdeeld te laten groter is dan het belang van eiseres om op korte termijn tot verdeling te komen. Hij oefent in het naastgelegen bedrijfspand een drukkerij uit en is bang dat een derde zal klagen over het geluid. Verder geeft hij kort en goed aan dat hij de woning pas kan overnemen als de nalatenschap van de ouders is afgewikkeld omdat hij vorderingen op de nalatenschappen heeft en eiseres en gedaagde sub 2 een schuld. Om die afwikkeling te bevorderen heeft hij de

kantonrechter verzocht een vereffenaar te benoemen. Gedaagde sub 1 doet een beroep op artikel 3:178 lid 3 BW. In dat kader stelt de rechtbank voorop dat de hoofdregel is dat eiseres niet gedwongen kan worden in een onverdeeldheid te blijven. De uitzondering waarop gedaagde sub 1 zich beroept, is van toepassing als zijn belang bij het (voorlopig) niet verdelen van de woning aanmerkelijk groter is dan het belang van eiseres. De rechtbank geeft aan dat de omstandigheid dat partijen zowel de deelgenoten zijn in de gemeenschap die bestaat uit de woning en garage als de deelgenoten in de nalatenschap van moeder, op zichzelf niet betekent dat de verdeling van de woning en garage gelijk op moet gaan met de afwikkeling van de nalatenschap. Ook als de nalatenschap een vordering op eiseres en gedaagde sub 2 mocht hebben, betekent dat niet dat het belang van gedaagde sub 1 als een van de rechthebbenden op die vordering een voldoende zwaarwegend belang van gedaagde sub 1 oplevert om de verdeling uit te stellen. Dit zou erop neer komen dat een (potentiële) schuldenaar gehouden zou zijn om diens vermogen niet liquide te maken om een schuldeiser ter wille te zijn. Een dergelijke regel kan niet worden aanvaard. Het is de rechtbank niet geheel duidelijk hoe gedaagde sub 1 de overname van de aandelen in de woning koppelt aan het door hem innen van zijn beweerdelijke vordering op de nalatenschap van moeder. Hij lijkt te stellen dat eiseres en gedaagde sub 2 draagplichtig zijn voor die vordering terwijl zij de nalatenschap beneficiair hebben aanvaard en gehouden zijn aan die draagplicht te voldoen door hun aandelen in de woning en garage in betaling te geven. Die stelling kan niet worden aanvaard, terwijl ook niet is uitgewerkt hoe een en ander zou leiden tot verwerving van de aandelen door gedaagde sub 1. Dit alles kan dus niet tot de conclusie leiden dat hij een belang bij (voorlopig) niet verdelen heeft dat aanmerkelijk groter is dan het belang van eiseres bij verdelen. De rechtbank volgt vervolgens eiseres ter zake van de te volgen route omdat zij bij haar vordering heeft aangesloten bij hetgeen daaromtrent was vastgelegd in de aanbiedingsregeling. De rechtbank geeft verder aan dat de woning daarbij als woning en niet als bedrijfspand moet worden gewaardeerd.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12667

Zaaknummer: C/03/335622 / HA ZA 24-482

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In incident opgeworpen exceptie van onbevoegdheid wordt afgewezen.

In hoofdzaak vordert eiser/verweerder in het incident dat de rechtbank gedaagden veroordeelt om een bedrag te betalen. De vordering is gebaseerd op afwikkeling van de informele samenwoonrelatie tussen de moeder van eiser en de vader van gedaagden (die beiden inmiddels zijn overleden) en het door hen overeengekomen verblijfsbeding. In het incident vorderen gedaagden dat de rechtbank Limburg zich onbevoegd verklaart om van de vorderingen kennis te nemen en de zaak verwijst naar de rechtbank Oost-Brabant, locatie 's-Hertogenbosch. Aan deze vordering leggen gedaagden ten grondslag dat, behoudens gedaagde sub 6, alle gedaagden woonplaats hebben gekozen ten kantore van X te Oirschot, maar dat ook zonder deze woonplaatskeuze de gedaagden allen woonachtig zijn buiten het arrondissement van de rechtbank Limburg. Op grond van artikel 110 Rv is daarom niet de rechtbank Limburg bevoegd om van de zaak kennis te nemen, maar de rechtbank Oost-Brabant, locatie 's-Hertogenbosch. De rechtbank overweegt dat in zaken betreffende nalatenschappen naast de rechter van de woonplaats van (een van) de gedaagde(n) ook de rechter van de laatste woonplaats van de overledene bevoegd is, artikel 104 lid 1 Rv. Eiser heeft de vordering in de hoofdzaak ingesteld in zijn hoedanigheid van vereffenaar van de nalatenschap van erflaatster/moeder. Het betreft bovendien een vordering (van de nalatenschap van erflaatster) op de nalatenschap van erflater en zijn gezamenlijke erfgenamen. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de hoofdzaak daarom gekwalificeerd moet worden als een zaak betreffende een nalatenschap. Gezien de laatste woonplaats van erflaatster is de rechtbank daarom (mede)bevoegd om van de vorderingen kennis te nemen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12671

Zaaknummer: C/03/342544 / HA ZA 25-255

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam krijgt (machtiging tot) inzage in bankrekening en zaken over nalatenschappen van vader en moeder worden gevoegd.

Deze procedure heeft betrekking op de afwikkeling van de nalatenschappen van zowel de vader als de moeder van partijen. Eiseres vordert in de hoofdzaak de wijze van verdeling vast te stellen. In het incident vordert zij inzage in een bankrekening van erflaters. De rechtbank geeft aan dat de eisen van redelijkheid en billijkheid meebrengen dat erfgenamen over en weer recht hebben op informatie over de omvang en samenstelling van de nalatenschap (art. 3:166 lid 3 BW). Hieruit volgt dat op erfgenamen (onder meer) de verplichting rust medewerking te verlenen aan het verkrijgen van inzage of informatie door een mede-erfgenaam, voor zover die mede-erfgenaam die inzage of informatie nodig heeft voor het bepalen van zijn of haar erfrechtelijke aanspraken. De te verstrekken informatie moet zo ruim mogelijk worden uitgelegd. Daarmee is het rechtmatig belang bij de vordering gegeven. De rechtbank wijst de vordering tegen een van de gedaagden toe, en de vordering tegen de andere twee af. Zij hebben beiden vrijwillig en binnen een redelijke termijn voldaan aan het verzoek van eiseres tot ondertekening van de volmacht. Verder wijst de rechtbank de in het incident gevorderde voeging van de zaken van de nalatenschappen van vader en moeder toe om het procesverloop in beide zaken beter op elkaar te kunnen afstemmen en gelet op het belang uiteenlopende beslissingen zo veel mogelijk te vermijden. Uit artikel 222 lid 1 Rv volgt onder meer dat ingeval voor dezelfde rechter tussen verschillende partijen verknochte zaken aanhangig zijn, daarvan voeging kan worden gevorderd. In het onderhavige geval stemt het feitencomplex in beide zaken deels overeen. Beide zaken vertonen een dusdanige samenhang dat er sprake is van verknochte zaken.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12672

Zaaknummer: C/03/342808 / HA ZA 25-271

Rechters: E.C.M. Hurkens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van de berekening van de legitieme portie gaat de rechtbank in op de aard van een groot aantal posten/transacties.

Erflaatster heeft zoon B [gedaagde] tot enig erfgenaam en executeur benoemd. B heeft beneficiair aanvaard. Dochter A is onderfd en heeft een beroep op de legitieme portie gedaan. In geschil is de omvang van de legitimaire massa, waaronder diverse pintransacties tijdens leven van erflaatster. De rechtbank volgt A niet in haar betoog dat een bedrag van € 176.000 volledig aan B ten goede is gekomen, en B niet dat niets van dat bedrag aan hem ten goede is gekomen. Uit de feiten leidt de rechtbank af dat circa € 76.000 aan B ten goede is gekomen. De rechtbank volgt A niet in haar standpunt dat dit betekent dat het bedrag van 76.500 behoort tot de goederen van de nalatenschap. A meent dat B in strijd heeft gehandeld met het verbod in de volmacht om als wederpartij van zichzelf op te treden. Volgens de rechtbank is niet gebleken dat erflaatster het niet eens was met de pinopnames. Erflaatster was compos mentis zodat een verplichting voor B om rekening en verantwoording af te leggen er dan ook niet was. Dit betekent dus dat bij de goederen van de nalatenschap geen rekening hoeft te worden gehouden met een bedrag van € 76.500 dat B aan de nalatenschap moet terugbetalen. De rechtbank merkt het bedrag van € 76.500 wel aan als gift. Vervolgens gaat de rechtbank in op transacties waarvan A stelt dat B gelden heeft geïnd voor een tweetal garageboxen die (door hem) zijn verhuurd aan erflaatster. Ook in dit kader ziet de rechtbank geen grond om bedragen bij de berekening van de legitieme portie in aanmerking te nemen. Ook ten aanzien van een stacaravan is onvoldoende gesteld om de waarde daarvan tot de legitimaire massa te rekenen. Dit is anders met betrekking tot betaling van het stageld. Ook koop door B van een garagebox van erflaatster geeft geen aanleiding om bedragen bij de legitimaire massa in aanmerking te nemen. Vervolgens wordt B in de gelegenheid gesteld om aan te tonen dat de nalatenschap een vordering heeft op A in verband met een door haar van erflaatster gehuurde garagebox.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:14875

Zaaknummer: C/10/680680 / HA ZA 24-514tv

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel grond nog aanwezig is, wordt het testamentair bewind opgeheven omdat erfgenaam op verantwoorde manier met de erfenis kan omgaan.

De in 2023 overleden erflaatster heeft in haar in 2012 gemaakte testament in verband met diens geestelijke beperkingen een levenslang bewind ingesteld over de verkrijging van haar zoon/verweerder. Verzoeker is de zwager van erflaatster en de bewindvoerder en wenst het bewind te beëindigen. Reden voor het verzoek is dat een in 2011 ingesteld meerderjarigebewind over het vermogen van verweerder in 2014 door de kantonrechter is beëindigd en verweerder sindsdien zijn eigen financiën beheert en dit gaat goed. Verzoeker meent dat erflaatster onder meer vanwege haar plotse overlijden niet meer tot aanpassing van het testament is gekomen. Behalve verweerder zelf stemt ook de aangewezen opvolgend bewindvoester/belanghebbende in met het verzoek. De rechtbank wijst het verzoek toe, maar niet omdat de oorzaken voor het bewind niet meer aanwezig waren/zijn. Verweerder heeft zijn eigen geldzaken gedaan en hoewel hij niet heeft gespaard, heeft hij ook geen schulden gemaakt; hij heeft zelfs een schuld afgelost. Verzoeker meent dat verweerder op verantwoorde manier met zijn erfenis kan omgaan.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:9077

Zaaknummer: C/02/436207 / HA RK 25-132

Rechters: H.E. Goedegebuur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter schorst de tenuitvoerlegging van het vonnis van het hof voor zover eiseres is veroordeeld te gedogen dat de asbus van haar zoon aan diens ex-partner wordt afgegeven.

Voor de feiten zie het in ERF 2025-0607 besproken oordeel van het hof. Het hof heeft geoordeeld dat het partnerschap van gedaagde in de zin van het testament van erflater/de zoon niet was geëindigd op het moment van zijn overlijden door zelfdoding. Gedaagde en de moeder van erflater worden het o.m. niet eens over de bestemming van de as van de zoon. In eerste aanleg is bepaald dat moeder de as mocht mag hebben, in appèl is – uitvoerbaar bij voorraad – verklaard dat de ex-partner/gedaagde de asbus moet krijgen. Moeder is in cassatie gegaan tegen dit vonnis. Bij de voorzieningenrechter ligt voor of er redenen zijn om dit toch niet direct tot uitvoering van de uitspraak van het hof over te gaan. Een reden om het anders te doen kan zijn dat het belang van moeder om de asbus bij de deurwaarder te laten staan zwaarder weegt dan het belang van de ex-partner om de asbus alvast te krijgen. De voorzieningenrechter geeft aan daarbij uit te moeten gaan van de beslissingen van het hof en de omstandigheden die daarbij zijn betrokken. Relevant is dat de zoon een affectieve relatie met gedaagde had en een gezamenlijke toekomst met hem zag. Het partnerschap vervalt niet meteen nadat gedaagde de relatie eenzijdig beëindigt. Het hof stelde vast dat de zoon vlak na beëindiging van de liefdesrelatie door gedaagde is overleden. Over de gezamenlijke toekomst die de zoon wenste heeft het hof niets gezegd. Het hof heeft alleen vastgesteld dat de zoon wel een toekomst voor zich zag met gedaagde na verbreking van de liefdesrelatie. Dat de zoon nog wel een toekomst voor zich zag, maakt nog niet dat er sprake was van een gezamenlijke toekomst. Want zag gedaagde die toekomst ook voor zich? Het hof zegt daar niets over. Voor een gezamenlijke toekomst zijn twee partners nodig. De voorzieningenrechter bekijkt of er feiten of omstandigheden zijn waaruit kan worden afgeleid dat gedaagde ook de wens had om een toekomst met de zoon te hebben na het verbreken van de samenleving. Die zijn er volgens de voorzieningenrechter niet. Daarvoor is mede relevant dat gedaagde in een blog verklaart stapelverliefd te zijn op een ander en dat die ander al langer een belangrijke rol speelde in het leven van gedaagde. Op basis van deze omstandigheden stelt de voorzieningenrechter vast dat gedaagde geen gezamenlijke toekomst meer voor zich zag met de zoon. Het hof kan dan wel vaststellen dat het partnerschap als bedoeld in het testament nog niet was geëindigd, maar het

partnerschap in het normale spraakgebruik, in de zin van een liefdesrelatie, was wel geëindigd, omdat er geen gezamenlijke toekomst meer was voor de zoon met gedaagde. Het hof heeft de uitleg van het testament beoordeeld en van daaruit juridisch verder geredeneerd. Maar voor deze zaak is niet alleen de juridische uitleg van het testament van de zoon relevant. De voorzieningenrechter moet namelijk beoordelen wiens belangen zwaarder wegen, die van de ex-partner of die van de moeder. Daarbij is van belang welke betrokkenheid of band de ex-partner bij/met de zoon heeft of had. De moeder heeft aangevoerd dat de ex-partner geen enkele band met de zoon heeft en de asbus alleen wil om haar te dwarsbomen. Daar staat tegenover dat zij een goede band met haar zoon had. De ex-partner laat in geen enkel opzicht zien zich iets van haar belangen aan te trekken. Moeder is bang dat afgifte van de asbus tot de onomkeerbare situatie leidt waarbij de vermoedelijke wil van de zoon niet meer gerespecteerd zal kunnen worden en de gevoelens en belangen van de moeder en andere nabestaanden onherstelbaar geraakt en geschonden zullen worden. De voorzieningenrechter begrijpt het standpunt van de moeder en vindt de opstelling van de ex-partner tot dit moment respectloos ten opzichte van de moeder. Dit geeft aanleiding te veronderstellen dat hij op geen enkele manier rekening zal houden met haar belangen en de belangen van de overige nabestaanden van de zoon. Er is geen redelijk argument denkbaar dat rechtvaardigt om foto's, eerste tekeningen en een echofoto weg te gooien in plaats van te overhandigen aan de nabestaanden. Als de uitspraak van het hof wordt uitgevoerd, is te verwachten dat de gevolgen onomkeerbaar zullen zijn. Het belang van de moeder weegt volgens de voorzieningenrechter zwaarder en hij schorst de tenuitvoerlegging van het vonnis van het hof. De voorzieningenrechter veroordeelt gedaagde om aan moeder/eiseres een dwangsom te betalen van € 50.000 ineens en aansluitend € 1.000 per dag dat hij in strijd met dit vonnis in kort geding handelt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:13014

Zaaknummer: C/03/347847 KG ZA 25-487

Rechters: M. Driever

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter beveelt het opstellen van een boedelbeschrijving en wijst een notaris aan die vrij staat ten opzichte van partijen en die deze tegen zijn gebruikelijke uurtarief moet opstellen.

Verzoekers handelen in hoedanigheid van bewindvoerders over het vermogen van A, die erfgenaam is in de nalatenschappen van zijn beide ouders. Na het overlijden van moeder waren A en vader tezamen erfgenaam, en na het overlijden van vader is A erfgenaam tezamen met de tweede echtgenote van vader/verweerster. Verzoekers verzoeken o.m. een bevel tot het opstellen van een boedelbeschrijving en afgifte aan de notaris van alle daarvoor vereiste stukken. De kantonrechter stelt dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 672 Rv omdat summierlijk het belang bij het opstellen van de beschrijving is aangetoond mede in verband met de afwikkeling van moeders nalatenschap. De kantonrechter beveelt een boedelbeschrijving in de nalatenschap van erflater, waarbij voor zover mogelijk rekening wordt gehouden met de nalatenschap van erflaatster. Daarbij wordt een notaris aangewezen die de boedelbeschrijving dient op te maken zoals bedoeld in artikel 672 Rv. De notaris heeft verklaard vrij te staan ten opzichte van de partijen en in staat en bereid te zijn de boedelbeschrijving op te maken tegen het op zijn kantoor gebruikelijke uurtarief. De kosten voor het maken van de boedelbeschrijving komen voor rekening van de nalatenschap. Er zijn geen redenen om die kosten uitsluitend voor rekening van verweerster te brengen. Het opleggen van een dwangsom acht de kantonrechter in dit stadium nog niet nodig.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:14907

Zaaknummer: 11622301 VZ VERZ 25-2200

Rechters: M. Fiege

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Executeur wordt veroordeeld tot onvoorwaardelijke afgifte legaat.

Erflater is overleden in 2023 en heeft gedaagden tot zijn erfgenamen benoemd en één van hen tot executeur. Verder heeft erflater een perceel weiland met schuur dat is gelegen achter woning X gelegateerd aan eiser. Het legaat is vrij van inbreng en opeisbaar zes maanden na het overlijden en de erfgenamen zijn hoofdelijk verbonden voor het legaat. Aan de afgifte van het legaat zijn geen voorwaarden verbonden. Tijdens het leven van erflater heeft een uitmeting plaatsgevonden waarna het gelegateerde deel van het perceel een eigen kadastraal nummer Y heeft gekregen. Omdat dat perceel niet overeenkwam met de tekening waarnaar erflater in zijn testament had verwezen, heeft de (eerdere) executeur in overleg met de erfgenamen en eiser opdracht gegeven om een nieuwe uitmeting te doen. Tijdens de voorbereidingen voor de afgifte van het legaat is de executeur volgens haar tegen het probleem aangelopen dat het perceel X een agrarische bestemming heeft. Dit perceel X met woning behoort tot de nalatenschap van erflater, maar het achterliggende weiland Y met schuur is gelegateerd aan eiser. Woning X is een bedrijfswoning en mag alleen worden bewoond door de agrariër van het achter de woning gelegen bedrijf. Het is na afgifte van het legaat aan eiser voor de bewoner van de woning niet meer mogelijk om een agrarisch bedrijf uit te oefenen omdat het perceel daarvoor te klein is; voor de uitoefening van een agrarisch bedrijf moet de bewoner kunnen beschikken over het gelegateerde perceel. Hierdoor is de woning moeilijk te verkopen. Om dit probleem op te lossen moet de bestemming van het perceel worden gewijzigd naar een woonbestemming. Om deze wijziging zo snel mogelijk te laten plaatsvinden, is volgens de executeur de medewerking van eiser vereist. Daarom zijn de executeur en eiser met elkaar in gesprek gegaan. Het geschil gaat in de kern om de vraag of deze gesprekken tot overeenstemming hebben geleid en de afspraak dat het legaat – onder voorwaarden – aan eiser wordt afgegeven. Eiser meent dat dit niet het geval is en vordert in kort geding veroordeling van de executeur tot afgifte. De voorzieningenrechter wijst dit toe en veroordeelt de executeur tot afgifte van het legaat zónder voorwaarden en bepaalt dat het vonnis in de plaats treedt van de wilsverklaring van de executeur in de daarvoor benodigde notariële akte. Daarvoor is o.m. relevant dat eiser het gelegateerde perceel heeft verkocht aan een derde en op 1 december 2025 moet leveren. Dat eiser de executeur pas twee maanden nadat hij de koopovereenkomst had gesloten over het bestaan ervan informeerde, is

onvoldoende om aan het bestaan van de koopovereenkomst te twijfelen. Dit betekent dat eiser een spoedeisend belang heeft bij zijn vordering tot afgifte van het legaat. Maar ook als er geen koopovereenkomst zou zijn geweest, bestaat er spoedeisende belang omdat niet aannemelijk is dat de bodemrechter zal oordelen dat eiser en de executeur afspraken hebben gemaakt die aan onvoorwaardelijke afgifte van het legaat in de weg staan. De voorzieningenrechter geeft in het feitenrelaas weer hoe de onderhandelingen zijn verlopen en geeft aan waarom hij tot zijn oordeel komt. Ook acht de voorzieningenrechter niet aannemelijk dat de bodemrechter tot het oordeel komt dat eiser verplicht is tot verder onderhandelen. Van eiser hoeft daarom niet te worden verwacht dat hij een bodemprocedure over de afgifte van het legaat afwacht. Ook artikel 4:120 BW staat afgifte niet in de weg omdat het daarbij niet gaat om de vraag of de liquide middelen van de nalatenschap toereikend zijn om de schulden van de nalatenschap te voldoen, maar om de vraag of de nalatenschap (in het algemeen) daarvoor toereikend is. Een belangenafweging kan niet tot een ander oordeel leiden. Eiser wacht al meer dan twee jaar op afgifte van zijn legaat. De voorzieningenrechter verklaart eiser niet-ontvankelijk voor zover hij deze vordering ook tegen de erfgenamen had ingesteld.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7068

Zaaknummer: C/16/600682/KG ZA 25-51

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van de afwikkeling van de erfenis van de erfpachter oordeelt de voorzieningenrechter over de gevolgen van het einde van de erfpachtovereenkomst.

In deze erfpachtzaak is het erfrechtelijk element dat eiseres sub 1, de minderjarige (vertegenwoordigd door de bijzonder curator), gedaagde sub 2 en gedaagde sub 3 de vier erfgenamen zijn van erflater. Erflater was erfpachter van een stuk grond van gedaagde sub 1. Er zijn op de gepachte grond opstallen gebouwd. In de erfpachtovereenkomst staat dat gedaagde sub 1 bij het einde van de erfpachtovereenkomst moet betalen voor de opstallen. In deze zaak is het de vraag of gedaagde sub 1 voor de opstallen € 400.000 aan de gezamenlijke erfgenamen moet betalen (zoals eiseres sub 1 en de bijzonder curator zeggen) of € 105.000 (zoals gedaagde sub 1 en gedaagde sub 2 zeggen). De voorzieningenrechter geeft eiseres sub 1 en de bijzonder curator ongelijk.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7030

Zaaknummer: C/16/600860 / KG ZA 25-516

Rechters: A.A.T. van Rens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter veroordeelt partijen over en weer mee te werken aan het uitkeren aan elkaar van een bedrag uit de in depot gehouden verkoopopbrengst van een nalatenschapswoning.

Partijen zijn gerechtigd tot de nalatenschap van de in 2021 overleden erflaatster. Erflaatster was de moeder van gedaagde en de oma van eiser sub 1 en eiseres sub 2 (kinderen van een andere en in 2024 overleden zoon van erflaatster). Tot de nalatenschap van erflaatster behoorde een woning, die is verkocht en geleverd aan een derde in juni 2025. Tussen partijen is een geschil ontstaan over de wijze van verdeling van de nalatenschap van erflaatster, die bijna geheel uit de (nettoverkoopopbrengst van de) woning bestaat. Afgesproken is dat de verkoopopbrengst van de woning in depot blijft bij de notaris en dat die alleen tot uitbetaling mag overgaan als hij 'van alle partijen schriftelijk een gelijkkluidende opdracht hiertoe ontvangt, waarbij beide partijen verplicht zijn aan deze opdracht zo spoedig mogelijk hun medewerking te verlenen' of 'na een rechterlijke uitspraak die in kracht van gewijsde is gegaan dan wel uitvoerbaar bij voorraad is verklaard'. Aan eisers is in september 2025 allebei een aanslag erfbelasting opgelegd. Ter betaling daarvan hebben zij gedaagde verzocht om uitbetaling van € 99.654. Gedaagde wil daar alleen aan meewerken als overeenstemming is bereikt over de verdeling van de nalatenschap, dan wel hij eenzelfde bedrag krijgt uitbetaald. De voorzieningenrechter veroordeelt beide partijen om mee te werken aan uitkering van een bedrag van € 99.654 aan de andere partij.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7067

Zaaknummer: C/16/601108 / KG ZA 25-525

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot benoemen van een beheerder wordt ingetrokken nadat hoogte uurloon beheerder duidelijk wordt.

Verzoekster is een van de zeven kinderen van de in 2024 overleden erflaatster, die niet bij uiterste wilsbeschikking over haar nalatenschap heeft beschikt. Een dochter van verzoekster was bewindvoerder over het vermogen van erflaatster. Verzoekster verzoekt een notaris te benoemen tot beheerder van de nalatenschap van erflaatster en daarbij te bepalen dat het salaris van de beheerder wordt vastgesteld conform de Recofa-richtlijnen. Voor zover bekend bestaat de nalatenschap uit een positief saldo van ongeveer € 20.000. Verzoekster heeft de uitvaart van erflaatster geregeld. Erflaatster had een uitvaartverzekering, die echter niet kostendekkend is geweest. Verzoekster heeft als opdrachtgeefster voor de uitvaart het restant betaald, waardoor zij schuldeiser in de nalatenschap is geworden. Ook overigens heeft zij kosten gemaakt in verband met de uitvaart. De vertroebelde familieverhoudingen zorgen er bovendien voor dat de erfgenamen niet gezamenlijk tot de afwikkeling van de nalatenschap komen. De nalatenschap wordt onbeheerd gelaten. Verzoekster acht haar belangen onvoldoende gewaarborgd. Zij verzoekt daarom de maatregelen voor te schrijven die de kantonrechter in het belang van de erfgenamen nodig acht. Verzoekster heeft een gemachtigde aangesteld die haar niet heeft bericht over de mondelinge behandeling. In dat kader geeft de kantonrechter aan dat als een gemachtigde optreedt namens een partij, enkel deze de contactpersoon is voor de griffier. De oproep voor een mondelinge behandeling en de overige correspondentie worden gericht aan de gemachtigde. Het ligt vervolgens op de weg van de gemachtigde om degene die hij vertegenwoordigt, in kennis te stellen van de van de griffier ontvangen stukken. Met andere woorden: de gemachtigde had verzoekster op de hoogte moeten brengen van de oproep voor de mondelinge behandeling. Bij het benoemen van een beheerder is – zo de kantonrechter – enige terughoudendheid geboden, omdat het risico bestaat dat te veel een voorschot genomen wordt op de taken en daarmee samenhangende en ruimere bevoegdheden van bijvoorbeeld een vereffenaar, zonder de waarborgen die de wet biedt bij overschrijding van de bevoegdheid of de taak. In dit geval roepen het verzoek en de onderbouwing daarvan de nodige vragen op. Om die reden heeft de kantonrechter op de voet van het bepaalde in artikel 279 Rv een mondelinge behandeling bepaald. Verzoekster meldt dat zij niet op de hoogte is gebracht over het salaris van de beheerder. Verzoekster had

daarover door de notaris op de hoogte moeten worden gebracht. Verzoekster trekt haar verzoek vervolgens in.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:9135

Zaaknummer: 11531688 \ EZ VERZ 25-62

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In langlopende afwikkeling nalatenschap gaat de rechtbank in op bij eerdere verdeling overgeslagen goederen, of daarbij al dan niet sprake was van verzwijgen en de verdeling van de overgeslagen goederen.

Voor de feiten en diverse eerdere uitspraken in de afwikkeling van de nalatenschappen van de ouders van partijen zie o.m. ERF 2025-0179. In het tussenvonnis van 15 januari 2025 heeft de rechtbank geoordeeld dat bepaalde goederen bij de verdeling van de nalatenschap op 30 maart 2022 zijn overgeslagen en nader verdeeld dienen te worden tussen partijen op grond van artikel 3:179 lid 2 BW. Alvorens daartoe over te gaan gaat de rechtbank in op diverse (kosten)posten waaronder advocaat-, executeurs- en reiskosten. Nadat de rechtbank in kaart heeft gebracht welke bedragen nader dienen te worden verdeeld tussen partijen, komt de vraag aan bod hoe de overgeslagen goederen verdeeld moeten worden tussen partijen. Daarbij is van belang of, zoals eiser stelt, gedaagden haar/hun aandeel in de overgeslagen goederen verbeuren op grond van artikel 3:194 lid 2 BW. De rechtbank ziet geen reden om af te wijken van de hoofdregel van artikel 150 Rv. Het is dus aan eiser om te stellen en te bewijzen dat er sprake is van opzettelijke verzwijging in de zin van artikel 3:194 lid 2 BW. In het licht van alle feiten en omstandigheden moet het er naar het oordeel van de rechtbank voor worden gehouden dat gedaagde sub 1 wist dat zij de hiervoor besproken goederen, voor zover relevant in die zin dat daarover is geoordeeld dat bepaalde bedragen niet ten laste van de nalatenschap hadden mogen komen en daardoor buiten de verdeling zijn gehouden, heeft verzwegen. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat zij executeur is en vanuit die taak het beheer voert, een duidelijke maar ook veelomvattende taak. Gelet hierop moet worden aangenomen dat zij op de hoogte was en dus wist van de samenstelling en de omvang van de nalatenschap. Dit klemmt temeer nu de rechtbank in 2022 heeft geoordeeld dat gedaagde sub 1 goederen heeft verzwegen. Dit maakt dat zij na datum uitspraak extra alert had moeten zijn op het belang van het in volledige transparantie vermelden van alle goederen van de boedel, in casu van de litigieuze overgeslagen goederen. Dit geldt – zo de rechtbank – voor de executeurskosten en de advocaat- en advieskosten, maar niet voor alle posten waarvan eiser stelt dat deze zijn verzwegen. Vervolgens gaat de rechtbank in op de verdeling.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12698

Zaaknummer: C/03/316389 / HA ZA 23-157

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter stelt vast dat relatie was geëindigd en de benoeming van de informele partner tot mede-erfgenaam en executeur is vervallen.

De in 2024 overleden erflater had zijn twee kinderen [verweerders] en verzoekster tot erfgenamen benoemd. Verzoekster, die ook tot executeur is benoemd, verzoekt een verklaring voor recht dat zij inderdaad (mede-)erfgenaam en executeur is. De kinderen menen dat de relatie tussen verzoekster en erflater al was geëindigd toen erflater overleed en de clause verval beschikkingen ten gunste van verzoekster in werking is getreden. Volgens de kantonrechter is aannemelijk dat de in het vervalbeding bedoelde samenleving ziet op een feitelijk samenwonen waarbij sprake is van een affectieve relatie met een duurzaam karakter. Erflater en verzoekster hadden besloten om afwisselend, dus afzonderlijk van elkaar, in de woning te verblijven. De kantonrechter leidt daaruit af dat van feitelijk samenwonen vanaf ongeveer eind september 2024 geen sprake was. Ook van een affectieve relatie met een duurzaam karakter leek evenmin nog sprake. Daarvoor zijn o.m. gewisselde whatsapp-berichten van erflater relevant. Dat erflater later terugkwam op zijn uitlatingen en blijkbaar toch nog heil zag in de relatie doet volgens de kantonrechter niets af aan het feit dat verzoekster er op dat moment géén heil meer in zag. Dat de samenlevingsovereenkomst nog niet overeenkomstig de in deze overeenkomst opgenomen bepalingen was beëindigd, doet aan dat oordeel niet af. Van een situatie als bedoeld in artikel 4:46 lid 2 BW is geen sprake. De verzoeken van verzoekster worden afgewezen. Dat geldt ook voor het verzoek van de kinderen om een onafhankelijke executeur te benoemen omdat nagelaten is deze (met overlegging van een bereidverklaring) voor te stellen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:8355

Zaaknummer: 11622484 \ OV VERZ 25-1104 (E)

Rechters: P.P.M. van der Burgt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Anders dan in eerste aanleg heeft de onderfde legitimaris als legataris voldoende summierlijk aannemelijk gemaakt belang te hebben bij een notariële boedelbeschrijving.

De in 2017 overleden erflater heeft verzoekster onderfd en haar een bedrag ter grootte van de legitieme portie gelegateerd. De drie andere kinderen zijn erfgenaam. Verweerder is tot executeur benoemd. In 2024 heeft de rechtbank een verzoek van verzoekster tot het benoemen van een vereffenaar afgewezen en de kantonrechter heeft het verzoek tot het bevelen van een notariële boedelbeschrijving afgewezen. In appèl stelt verzoekster dat het verzoek om een boedelbeschrijving op te maken ten onrechte is afgewezen omdat de vereffening is voltooid. De schulden zijn weliswaar door verweerder voldaan, maar evident is voor alle partijen dat de omvang van de boedel, de legitimaire massa en daarmee dus ook de (legitieme) vordering van verzoekster niet juist zijn vastgesteld en berekend. Er dient kritisch gekeken te worden naar de door erflater gedane (papieren) schenkingen, naar de diverse leningen en naar de (financiële achtergronden bij) het onroerend goed dat erflater in eigendom had. Verzoekster heeft daarom dan ook voldoende recht en belang bij het door haar gedane verzoek tot het notarieel laten beschrijven van de boedel van erflater. Ook is haar verzoek tot heropening van de vereffeningprocedure ten onrechte afgewezen. Volgens verzoekster hanteert de rechtbank de verkeerde juridische maatstaf en zo deze wel correct is, zijn er meer dan voldoende bijzondere omstandigheden die ertoe nopen dat de vereffeningprocedure heropend dient te worden. Bovendien staat vast dat de omvang van de boedel en de legitimaire massa na onderzoek van de vereffenaar alleen maar zal toenemen en dat deze extra baten tezamen met de al vastgestelde baten meer dan voldoende zullen zijn om de kosten van de vereffenaar te voldoen.

Het hof stelt dat tegen een bevel tot het opmaken van een boedelbeschrijving als bedoeld in artikel 672 Rv geen hogere voorziening is toegelaten. Maar dat geldt niet voor de weigering tot het geven van een dergelijk bevel, zodat verzoekster ontvankelijk is in haar hoger beroep. Het hof is van oordeel dat verzoekster haar recht en belang bij een notariële boedelbeschrijving summierlijk aannemelijk heeft gemaakt als bedoeld in artikel 672 lid 3 Rv. Zij heeft als legataris, wier vordering op grond van het testament van erflater gelijk is aan haar legitieme

portie als legitimaris, belang bij een overzicht van (papieren) schenkingen, leningen en de financiële achtergronden van het onroerend goed van erflater aangezien deze posten een rol kunnen spelen bij de omvang van de legitimaire massa van de nalatenschap van erflater. Verweerder heeft de hoogte van het legaat vastgesteld zonder met deze (mogelijke) posten rekening te houden, omdat deze posten er volgens hem niet zouden zijn. Verzoekster heeft in de loop der jaren diverse keren om nadere informatie gevraagd maar zij heeft de verzochte informatie niet allemaal gekregen. Uit de overgelegde bankafschriften leidt het hof af dat er in het jaar voor het overlijden van erflater betalingen zijn gedaan aan de andere erfgenamen (onder andere rentebetalingen aan verschillende personen over diverse jaren en aflossingen van leningen, alsook betaling aan erflater met de vermelding 'lening' en substantiële overboekingen aan erfgenamen met vermelding 'conform afspraak' dan wel 'studie' waarvan het hof van oordeel is dat deze betalingen een nadere toelichting/onderbouwing van verweerder behoeven. Ook ter zitting is gebleken dat verweerder nog niet alle informatie aan verzoekster heeft verstrekt, omdat hij dacht dat die informatie niet van belang zou zijn. Het verzoek om heropening van de vereffening van de nalatenschap van erflater wijst het hof af. De rechtbank heeft het verzoek om een vereffenaar te benoemen afgewezen omdat de vereffening voltooid was. Hiervan is verzoekster niet in hoger beroep gekomen zodat dit onderdeel van de uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan. Ook is thans niet duidelijk of er nog iets te vereffenen valt. Dit hangt immers af van de boedelbeschrijving waaruit zou kunnen volgen dat de legitieme portie van verzoekster groter is dan wat aan haar thans als legaat is uitgekeerd. Bovendien is het hof van oordeel dat in dat geval een nadere vereffening ook niet nodig is om de erfgenamen mogelijk te veroordelen om nog een bedrag aan verzoekster te betalen, aangezien dit in het kader van de verdeling tussen de erfgenamen en verzoekster kan worden betrokken en er nog een procedure aangaande de legitieme portie op de parkeerrol bij de rechtbank staat.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2033

Zaaknummer: 200.352.653_01

Rechters: R.R.M. de Moor, J.I.M.W. Bartelds en M.W.M. Souren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof deelt jarenlang onverdeeld gebleven perceel toe aan langstlevende echtgenote van erflater.

De in 2002 overleden erflater was in wettelijke gemeenschap gehuwd met geïntimeerde 1. Appellante en geïntimeerde 2 zijn de kinderen van erflater. In 2008 hebben partijen de voormalige echtelijke woning aan geïntimeerde 2 toegedeeld. Tot erflaters nalatenschap behoort ook een perceel grond. In eerste aanleg heeft de rechtbank dit perceel – anders dan appellante vorderde – niet aan haar maar aan geïntimeerde 2 toegedeeld. Het hof oordeelt dat er geen sprake was van een afspraak uit het verleden om de woning aan appellante toe te delen. Het hof constateert dat zowel appellante als geïntimeerde 2 stelt een emotioneel belang te hebben bij toedeling van het perceel vanwege onder meer de gedachtenis aan hun vader. In het feit dat geïntimeerde 2 al een onroerende zaak van zijn vader toebedeeld heeft gekregen (de voormalige echtelijke woning) en in die zin aan dit belang al tegemoet is gekomen, ziet het hof aanleiding om te beslissen dat het perceel aan appellante moet worden toebedeeld. Daarbij neemt het hof ook in aanmerking de eerdere toezeggingen van geïntimeerde 1 en het feit dat toebedelings van het perceel voor geen van partijen nodig is met het oog op de eigen woonsituatie en/of broodwinning.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:8618

Zaaknummer: 200.346.430/01

Rechters: C. Koopman, P.S. Bakker en O.E. Mulder

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beide zussen waren gerechtigd tot saldo ervenrekening zodat de ene zus de helft van het opgenomen saldo aan de andere zus moet overboeken.

Partijen zijn zussen en de enige erfgenamen van hun vader/erflater. Erflater is in 2023 overleden. Partijen verschillen van mening over de afwikkeling en verdeling van zijn nalatenschap. In de kern gaat het om de vragen of gedaagde de helft van het saldo van de ervenrekening dient te betalen aan eiseres en of eiseres bedragen aan de nalatenschap heeft onttrokken en zij de helft hiervan aan gedaagde dient te betalen. Gedaagde heeft het saldo van de ervenrekening naar zich overgeboekt en de rekening opgeheven. Zij meent dat zij daartoe gerechtigd was omdat eiseres in het verleden bedragen van de ouders heeft ontvangen. Zij verwijst naar artikel 4:229 BW en artikel 12 lid 1 SW. De rechtbank stelt vast dat niet blijkt van enige opgelegde inbrengplicht en dat artikel 12 SW louter een fiscaal doel dient. Beide zussen waren dan ook gerechtigd tot het saldo, gedaagde moet de helft aan haar zus betalen. Verder stelt de rechtbank vast dat gedaagde onvoldoende heeft onderbouwd dat eiseres ongerechtvaardigd is verrijkt ten koste van erflater. Hetzelfde geldt voor vermeend onrechtmatig handelen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7079

Zaaknummer: C/16/586546/BE ZA 24-76

Rechters: R.W.J. van Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Opmerkelijk gedrag van erflaatster is geen reden voor rechtbank om testamentair erfgenaam op grond van redelijkheid en billijkheid niet te laten erven.

De in augustus 2022 overleden erflaatster heeft in juli 2022 gedaagde 1 tot enig erfgenaam benoemd. Gedaagde 1 is de echtgenoot van gedaagde 2. Gedaagde 2 heeft erflaatster in 2017 via een online 'hotelspel' leren kennen en heeft in de jaren daarna veel contact gehad met erflaatster. Kort en goed vordert eiseres/zus van erflaatster o.m. een verklaring voor recht dat gedaagde geen recht kan ontfangen aan het testament, vernietiging van het testament op grond van dwaling, bedrog en een verklaring voor recht dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld, afgifte van alle eigendommen van erflaatster en een veroordeling tot het betalen van een immateriële schadevergoeding. Eiseres heeft de zaak aanhangig gemaakt bij de Nederlandse rechter. Erflaatster heeft in haar testament gekozen voor de toepassing van Nederlands recht. Gedaagde is in deze procedure verschenen en heeft tijdens de mondelinge behandeling de bevoegdheid van de rechtbank uitdrukkelijk aanvaard. De rechtbank is daarom bevoegd om van de vorderingen kennis te nemen. Omdat erflaatster in haar testament heeft gekozen voor de toepassing van Nederlands recht, is Nederlands recht van toepassing op de vraag wie van haar erft (art. 22 ErfVo), op de bekwaamheid om te erven (art. 23 lid 1 sub c ErfVo) en op de geldigheid van het testament (art. 24 en 26 ErfVo). Voor zover de vorderingen zijn gebaseerd op onrechtmatige daad, moet op grond van de Rome II-verordening worden bepaald welk recht daarop van toepassing is. Op grond van artikel 4 Rome II is het recht van toepassing van het land waar de schade zich voordoet. Als eiseres schade heeft geleden die gedaagden moeten vergoeden, dan heeft ze die schade in Nederland geleden. Erflaatster is namelijk overleden in Nederland en alles wat ze had, was in Nederland. Dit betekent dat Nederlands recht van toepassing is op de vorderingen van eiseres voor zover gebaseerd op onrechtmatige daad. De rechtbank overweegt dat eiseres niet aangeeft aan welke geestelijke stoornis erflaatster zou hebben geleden. De notaris die het testament heeft gepasseerd, twijfelde ook niet aan de wilsbekwaamheid en eiseres heeft ook geen medische verklaring overgelegd waaruit een geestelijke stoornis blijkt. Er is dus voor de rechtbank geen reden om nu, achteraf, aan de wilsbekwaamheid te twijfelen. Het testament van erflaatster is dus in ieder geval niet nietig. De vervolgvraag is of het testament vernietigbaar is op grond van de wilsgebreken dwaling of

bedrog. Ook hier heeft eisers volgens de rechtbank onvoldoende toegelicht en geen feiten of omstandigheden genoemd die tot vernietiging wegens bedrog aanleiding geven. Voor vernietiging van een testament op grond van dwaling is in de wet een bijzondere regeling opgenomen in artikel 4:43 lid 2 BW. Een testament is alleen vernietigbaar op grond van dwaling als in het testament zelf is opgenomen waarom degene die het testament heeft opgesteld bepaalde keuzes heeft gemaakt. In het testament is echter niet opgenomen waarom erflaatster gedaagde 1 tot erfgenaam heeft benoemd. Daarmee is niet voldaan aan de voorwaarden die gelden voor een geslaagd beroep op dwaling (art. 4:43 lid 2 BW). Het testament is dus ook niet vernietigbaar op grond van de wilsgebreken bedrog of dwaling. Voor zover erflaatster is beïnvloed, kan de rechtbank het testament niet vernietigen op grond van misbruik van omstandigheden. Daarom heeft eiseres een beroep gedaan op de redelijkheid en billijkheid. Want er zijn juristen in Nederland die vinden dat de bepaling in het Burgerlijk Wetboek dat bij een testament geen beroep kan worden gedaan op misbruik van omstandigheden tot onredelijke en onbillijke en daarmee verkeerde situaties kan leiden. Namelijk in het geval dat sprake is van invloed op een erflater die zo onbehoorlijk is, dat het onaanvaardbaar is dat degene die deze invloed heeft uitgeoefend voordeel kan hebben van het testament. Deze juristen vinden dat de rechtbank dan met een verwijzing naar de redelijkheid en billijkheid alsnog moet bepalen dat degene die de heel onbehoorlijke invloed heeft uitgeoefend niet kan erven. Deze uitzondering moet echter (zeer) terughoudend worden toegepast. Er zijn ook nog geen voorbeelden dat rechters in Nederland hebben bepaald dat iemand die in een testament als erfgenaam is aangewezen, om deze reden niet mag erven. In dat kader bespreekt de rechtbank een groot aantal zaken die bij de vraag of redelijkheid en billijkheid inderdaad ertoe leiden dat gedaagde niet erft van belang kunnen zijn. Zo is het enkele feit dat aan de notaris is verzocht om met spoed naar het ziekenhuis te komen om het testament te bespreken, naar het oordeel van de rechtbank niet opmerkelijk zoals eiseres stelt. Erflaatster was namelijk ernstig ziek en een maand later is ze overleden. Dat zij in juli 2022 heeft besloten om met spoed een testament op te stellen, is dus goed te verklaren. De notaris heeft op basis van de gevoerde gesprekken geconstateerd dat het de wens van erflaatster was om gedaagde 1 tot erfgenaam te benoemen. Met eiseres is de rechtbank van oordeel dat erflaatster na mei 2020 opmerkelijk gedrag heeft vertoond. Dat gedrag week af van haar eerdere gewoonten, waarbij zij altijd op dezelfde plaats heeft gewoond, sinds haar 18e hetzelfde werk verrichtte en veel optrok met haar familie. Ze is, met achterlating van alles, van het ene op het andere moment vertrokken. Ze heeft het contact met haar familie verbroken. Ze is gaan wonen in hotels en vakantiehuisjes, waarbij gedaagde 2 ook vaak aanwezig was. Dit is althans wat gedaagden de rechtbank hebben verteld en eiseres heeft dit niet weersproken. Ten opzichte van haar werkgever heeft erflaatster zich zodanig opgesteld, dat de betaling van haar salaris op enig moment is stopgezet. Gedaagde 2 lijkt een rol te hebben gespeeld bij het

vertrek van erflaatster uit haar woning in mei 2020. Gedaagde 2 is namelijk met erflaatster naar het ziekenhuis gegaan, en daarna is erflaatster, afgezien van twee korte bezoeken, niet meer naar huis gegaan. Erflaatster verbleef vervolgens in het buitenland en had met name, of alleen, contact met gedaagde 2. Dat ze daartoe gedwongen werd, is echter niet komen vast te staan. Ze verbleef in vakantiehuisjes en hotels, waar ze vrij in en uit kon gaan. Althans niet is gesteld of anderszins gebleken dat ze zich niet vrij kon bewegen. Het Openbaar Ministerie heeft onderzoek gedaan naar de omstandigheden rondom het overlijden van erflaatster en geconcludeerd dat er geen aanleiding is om gedaagden te vervolgen voor oplichting. Onduidelijk is gebleven waarom erflaatster zich anders heeft gedragen, enige vorm van dwang daarbij staat niet vast. De rechtbank benadrukt dat erflaatster een wilsbekwame, volwassen vrouw was die zich kennelijk heeft overgegeven aan haar vriendschap met gedaagde 2 en daarbij haar familie, om de een of andere reden, buitenspel heeft gezet. Het gaat in deze procedure om het testament van erflaatster. Hoe opmerkelijk haar gedragingen vanaf mei 2020 ook zijn geweest, zij heeft tegenover de notaris verklaard wat zij met haar bezittingen wil. De notaris heeft deze wens van erflaatster, na vier gesprekken met haar, in een testament vastgelegd. De rechtbank ziet, mede gelet op wat de wet daarover zegt, in het onverklaarde, opmerkelijke gedrag van erflaatster geen aanleiding om deze wens van erflaatster niet te respecteren. Dit betekent dat het beroep van eiseres op de redelijkheid en billijkheid wordt afgewezen. Ook is er geen sprake van een onrechtmatige daad en is er geen grondslag voor de gevorderde immateriële schadevergoeding. De vordering dat gedaagden worden veroordeeld om mede te delen wanneer en waar de as van erflaatster is uitgestrooid, wordt toegewezen. Gedaagden stellen dat erflaatster heeft verzocht om niet aan haar familie mede te delen waar haar as zou worden uitgestrooid. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres het recht om afscheid te kunnen nemen, en is het in dit specifieke geval onrechtmatig als gedaagden niet aan eiseres mededelen wanneer en waar de as is uitgestrooid. De gestelde wens van erflaatster is niet onderbouwd en is in dit geval geen rechtvaardiging voor de weigering om dit mede te delen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:62

Zaaknummer: C/09/683598 / HA ZA 25-321

Rechters: A.C. Bordes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank veroordeelt tot opmaken boedelbeschrijving, afgifte bankafschriften en aangiften IB.

De in 2023 overleden erflaatster heeft haar (tweede) echtgenoot/erflater alsmede haar kinderen [eiseres en gedaagde] als erfgenamen achtergelaten voor resp. 1/100^e, 33/100^e en 66/100^e deel. Na erflaatsters overlijden is de wettelijke verdeling van kracht geworden. Erflater is kort na erflaatster overleden. Gedaagde is in deze nalatenschap tot executeur benoemd. Eiseres heeft een groot aantal vorderingen ingesteld die ertoe strekken informatie te krijgen omtrent omvang en samenstelling van de nalatenschap van erflaatster. Gedaagde heeft bij conclusie van antwoord een aantal documenten overgelegd waarom eiseres heeft verzocht. Het had vervolgens op de weg van eiseres gelegen om haar vordering aan te passen (te verminderen met hetgeen zij inmiddels heeft ontvangen). Eiseres heeft dit niet gedaan. De rechtbank gaat alleen nog in op de nog ontbrekende, relevante, stukken. Niet geheel duidelijk is op welke grondslag eiseres meent dat gedaagde gehouden is een boedelbeschrijving op te maken. In beginsel is er als zodanig op basis van de wettelijke verdeling geen boedelbeschrijving verplicht. Zoals eiseres in haar dagvaarding zelf schrijft, dienen eiseres en gedaagde gezamenlijk de nalatenschap van erflaatster af te wikkelen. Niettemin veroordeelt de rechtbank gedaagde om binnen twee maanden een boedelbeschrijving op te stellen en aan eiseres toe te sturen. Artikel 16 lid 1 BW bepaalt immers dat ieder kind kan verlangen dat een boedelbeschrijving wordt opgemaakt en uit de conclusie van antwoord volgt dat gedaagde over de daarvoor benodigde bescheiden beschikt. Hier komt nog bij dat gedaagde in de nalatenschap van erflater executeur is en uit dien hoofde verplicht is een boedelbeschrijving op te maken. Deze boedelbeschrijving wordt weliswaar niet ten behoeve van eiseres opgemaakt maar vermeldt voor wat betreft de schulden, wel de geldschuld aan eiseres (en overigens ook aan gedaagde). Een boedelomschrijving is overigens niet meer dan één A4 waarop aan de ene kant vermeld de bezittingen van eiseres met de waarde van ieder bezit en aan de andere kant de schulden met de vermelding van de waarde van de schulden. Voor zover over de waarde van een bezit overeenstemming bestaat tussen partijen (hierna verwoord) behoeft gedaagde geen onderliggende stukken meer over te leggen. Dat geldt ook voor de onderliggende stukken die reeds bij conclusie van antwoord zijn overgelegd. Voor zover een waarde van een bezit of schuld nog niet bekend is, dient gedaagde wel de schuld te

vermelden maar (nog) niet het bedrag dan wel het geschatte of te verwachten bedrag te vermelden. Eiseres onderbouwt niet waarom zij bankafschriften en aangiften IB van de laatste vijf jaar voor erflaatsters overlijden nodig heeft. Niettemin heeft gedaagde er geen bezwaar tegen dat eiseres inzage heeft in en afschriften ontvangt van de bankrekeningen van erflaatster en erflater maar zij moet die dan wel op eigen kosten opvragen bij de betreffende banken. Omdat partijen gebrouilleerd zijn, bepaalt de rechtbank dat het vonnis in de plaats kan treden van de medewerking van gedaagde indien deze bij het opvragen van de stukken achterwege blijft. Ook wordt gedaagde veroordeeld inzage in de IB-stukken te geven omdat de rechtbank het van groot belang acht dat deze overzichtelijke en niet-omvangrijke nalatenschap spoedig, met wegneming van ieder wantrouwen bij eiseres, wordt afgewikkeld en gedaagde zijn medewerking heeft toegezegd. Vervolgens geeft de rechtbank aan uit welke goederen en schulden de nalatenschap in ieder geval bestaat en hoe – zo nodig – de waarde moet worden vastgesteld en hoe om te gaan met de uit e.e.a. voortvloeiende kosten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7082

Zaaknummer: C/16/574808 / BE ZA 24-30

Rechters: R.W.J. van Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gemachtigde handelde onrechtmatig en is gehouden tot schadevergoeding omdat door overboeking van gelden nalatenschap werd verdeeld, terwijl machtiging die bevoegdheid niet kende.

Eiser en gedaagde zijn broer en zus. Bij de afwikkeling van de nalatenschap van hun in 2021 overleden moeder/erflaatster, is tussen hen onenigheid ontstaan. Zij waren tezamen met een derde kind en een kleindochter de erven van erflaatster. Eiser heeft van 2015 tot aan het overlijden voor moeder gezorgd. Moeder was steeds minder in staat haar belangen waar te nemen, zodat een bewind en vervolgens curatele zijn ingesteld. Volgens eiser heeft gedaagde bij het uitoefenen van haar taak als boedelgevolmachtigde fouten gemaakt waardoor hij schade heeft geleden. Hij vordert ongeveer € 19.000. De kantonrechter oordeelt dat gedaagde de nalatenschap heeft verdeeld terwijl zij daarvoor niet bevoegd was. Gedaagde moet de schade – die volgens de kantonrechter lager is dan gevorderd – betalen. Anders dan gedaagde meent, is eiser ontvankelijk in zijn vordering. Er is immers geen rechtsregel die voorschrijft dat een gevolmachtigde in die hoedanigheid zou moeten worden gedagvaard als het gaat om handelingen die in dat kader zijn verricht. Een boedelgevolmachtigde heeft geen aparte juridische status; het gaat om een gewone volmacht die eiser aan gedaagde heeft gegeven om hem te vertegenwoordigen bij het beheer en de vereffening van de nalatenschap. Eiser hoefde gedaagde dus niet ook in haar hoedanigheid van boedelgevolmachtigde te dagvaarden. Ter zake van de geleden schade overweegt de kantonrechter dat de erfgenamen van een nalatenschap deze gezamenlijk moeten verdelen. Daarvoor is instemming van in dit geval alle vier de erfgenamen nodig. Die was er niet, want eiser was het niet eens met de omvang van de te verdelen nalatenschap en gedaagde wist dat. Desondanks heeft gedaagde de gereserveerde gelden op de ervenrekening aan de erfgenamen uitgekeerd, dat is een verdelingshandeling. Zij was daarvoor ook niet bevoegd op grond van de volmacht. Daarin is juist opgenomen dat zij eiser op dat punt niet mag vertegenwoordigen zodat zij onbevoegd en daarmee onrechtmatig heeft gehandeld ten opzichte van eiser. Vervolgens stelt de kantonrechter vast dat eiser terecht € 1.900 aan onkosten claimt maar dat hij de eveneens geclaimde zorgnota's onvoldoende onderbouwt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:9156

Zaaknummer: 11718621 \ CV EXPL 25-7631

Rechters: J. Huber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij het geven van een volmacht was er geen sprake van dwaling of bedrog hoewel met de volmacht een woning werd geschonken in plaats van verkocht.

In deze Curaçaose zaak zijn appellanten en geïntimeerde tezamen met kind 1 en kind 2 de erfgenamen van de in 2022 overleden erflaatster. Geïntimeerde is de kleindochter van erflaatster. Erflaatster woonde in een woning die is gebouwd op grond die van Domeinen wordt gehuurd. In 2015 hebben appellanten geïntimeerde gemachtigd om namens hen en ten behoeve van geïntimeerde afstand te doen van alle rechten en aanspraken op het gehuurde perceel huurgrond en het daarop gebouwde woonhuis. In 2015 is de betreffende notariële akte gepasseerd. Sinds 2016 woont geïntimeerde in die woning. In geschil is of aan de volmachtverlening dwaling ten grondslag lag. In eerste aanleg is geoordeeld dat die stelling onvoldoende is onderbouwd en ook voor bedrog is onvoldoende gesteld. Appellanten betogen dat zij bij de volmachtverlening in de veronderstelling verkeerden dat de woning door erflaatster aan geïntimeerde zou worden verkocht terwijl deze uiteindelijk om niet aan haar is geschonken. Het hof geeft aan dat het appellanten vrij stond en dat zij volledig bevoegd waren afstand te doen van rechten die hun in de toekomst ten deel zouden vallen, namelijk na het overlijden van hun vader (in 2017) en moeder (in 2022). Vervolgens geeft het hof aan dat dwaling slechts speelt in de sfeer van een overeenkomst en dat volmacht een eenzijdige rechtshandeling is. Geplaatst in de sleutel van misbruik van bevoegdheid en als beoordeeld zou moeten worden of er sprake is van dwaling, overweegt het hof dat kind 1 en kind 2 aangeven dat erflaatster met hen besproken heeft dat zij het huis wilde schenken aan geïntimeerde. Erflaatster vreesde echter gedoe met appellanten. Aan hen heeft zij het daarom doen voorkomen dat ze het huis wilde verkopen. Op die manier hoopte zij de lieve vrede tijdens de resterende periode van haar leven te kunnen bewaren. Deze schets van de gang van zaken spoort – zo het hof – met de stellingname van appellanten. Zij stellen immers dat erflaatster tegen hen gezegd heeft dat ze het huis wilde verkopen. Zij stellen ook dat zij in de veronderstelling van verkoop de volmacht hebben getekend. Gesteld noch gebleken is echter dat geïntimeerde hen op het verkeerde been heeft gezet door mee te delen dat het huis aan haar verkocht zou worden, wetende dat van schenking sprake zou zijn. Aan een inlichting van geïntimeerde was de dwaling van appellanten dus niet te wijten. Evenmin behoorde zij

appellanten in te lichten. Zij wist immers niet, en kon niet weten, dat appellanten tekenden vanuit de gedachte dat dit voor verkoop was. Van onevenredigheid tussen de belangen van partijen was ook geen sprake. Het stond erflaatster vrij om geïntimeerde aan een huis te helpen. Geïntimeerde, van haar kant, nam op zich erflaatster maandelijks van enig extra inkomen te voorzien. Helemaal om niet werd het huis dus niet verkregen of aanvaard. Van misbruik van bevoegdheid of dwaling is dan ook geen sprake.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 18-11-2025

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:319

Zaaknummer: CUR2024H00071

Rechters: E.A. Saleh, W.P.M. ter Berg en E.P. van Unen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontferd kind onderbouwt niet dat enig erfgenaam stukken bezit die niet over zijn gelegd zodat vordering tot afgifte wordt afgewezen

De in 2023 overleden erflater heeft de ene dochter/gedaagde tot enig erfgenaam benoemd en de andere dochter/eiseres ontferd en haar een aandeel in de Roemeense onroerende goederen gelegateerd. Eiseres doet een beroep op de legitieme portie en vordert dat gedaagde wordt veroordeeld tot het verstrekken van kopieën van taxatierapporten van het onroerend goed en alle bewijsstukken waaruit kan worden opgemaakt wat de hoogte is van een schuld van de nalatenschap als gevolg van het vooroverlijden van erflater. De rechtbank wijst dit af. Gedaagde heeft in 2023 een boedelbeschrijving met onderliggende stukken aan eiseres verstrekt. Na de dagvaarding zijn verder bankafschriften en een toelichting van de taxateur op de waardebepaling van de onroerende zaken in Roemenië overgelegd. Volgens de rechtbank kan gedaagde op grond van artikel 4:78 BW en 843a Rv (oud) alleen worden veroordeeld tot het verstrekken van documenten waarover zij beschikt. Gedaagde ontkent dat taxatierapporten zijn opgesteld die zij niet aan eiseres heeft verstrekt. Gelet op deze ontkenning lag het op de weg van eiseres om te onderbouwen welke taxatierapporten niet zijn verstrekt. Dat heeft eiseres niet gedaan. De stelling dat er taxatierapporten zouden moeten zijn, volstaat niet. Hetzelfde geldt voor de vordering tot het overleggen van de andere stukken. Ook daarvan ontkent gedaagde dat zij stukken bezit die niet zijn afgegeven en onderbouwt eiseres onvoldoende welke ontbreken.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:14925

Zaaknummer: C/15/360598 / HA ZA 25-6

Rechters: C. Sijm

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door afstand van recht op ontbinding blijft een verdeling uit 2021 intact hoewel daarbij is uitgegaan van verkeerde breukdelen.

Deze zaak draait om de verdeling van een nalatenschap. Vaststaat dat alle partijen in 2021 in een tweetal overeenkomsten hebben vastgelegd wie welk stuk van de tot de nalatenschap behorende percelen krijgt toebedeeld. Zij hebben afgesproken dat zij na die verdeling niets meer van elkaar te vorderen hebben met betrekking tot deze percelen. Kort en goed is bij die verdeling geen rekening gehouden met een testament waarvan het bestaan pas in 2025 bleek. In een tussenvonnis heeft het Gerecht geoordeeld dat de verdeling van de percelen daarom is gebaseerd op onjuiste uitgangspunten. Het gevolg is dat ten opzichte van een van de gedaagden de overige erfgenamen bij de verdeling van het perceel zijn opgekomen voor een te groot aandeel. Dat zou betekenen dat de verdeling gedeeltelijk zonder gevolg zou blijven. De betreffende gedaagde kan eisen dat het perceel alsnog correct wordt verdeeld (art. 3:195 lid 2 BWXM). Het gerecht stelt vast dat de bepalingen in de twee overeenkomsten uit 2021 niets aan duidelijkheid te wensen over laten. Partijen hebben uitdrukkelijk afstand gedaan van het recht de overeenkomsten of gedeelten daarvan te ontbinden of te vernietigen. Het Gerecht vindt deze uitkomst niet onaanvaardbaar naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid. Het is immers niet zo dat de betreffende gedaagde door deze beslissing niets krijgt; de toedeling leidt ertoe dat zij gelijkelijk wordt bedeeld met de anderen. Ze ontvangt alleen de door haar gewenste extra meevaller niet. Daarover zijn alle partijen het ook eens. De vraag is of en zo ja welke gevolgen dat moet hebben.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:145

Zaaknummer: SXM202400854

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst opheffing testamentaire last toe.

Met het doel het tot zijn nalatenschap behorende landgoed bijeen te houden tot het overlijden van zijn echtgenote, heeft erflater aan zijn drie kinderen/erfgenamen de last opgelegd om zijn nalatenschap onverdeeld te laten tot het overlijden van zijn echtgenote. De echtgenote en de drie kinderen [verzoekers] verzoeken de rechtbank de last op te heffen omdat moeder inmiddels is verhuisd en naar eigen zeggen geen belang heeft bij het onverdeeld laten. Moeder is geen mede-erfgenaam zodat de rechtbank haar niet-ontvankelijk heeft verklaard. De rechtbank geeft aan dat artikel 4:134 lid 1 aanhef en onder a BW een voorziening geeft met het oog op testamentaire lasten die door na het overlijden van de erflater ingetreden omstandigheden hun zin verloren hebben, niet meer met de bedoeling van de erflater overeenstemmen of aanpassing behoeven aan hun maatschappelijke strekking of aan het algemeen belang. Een testamentaire last mag niet lichtvaardig worden gewijzigd of opgeheven worden. De rechtbank overweegt dat de last zijn zin heeft verloren door de verhuizing van moeder en wijst de opheffing toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7220

Zaaknummer: C/16/600983 / BE RK 25-45

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam start onnodig verdelingsprocedure en wordt in proceskosten veroordeeld.

Kort en goed begint eiser een procedure om te bereiken dat een nalatenschapsperceel aan hem wordt geleverd omdat de medegerechtigden tot het perceel niet meewerken aan de levering daarvan. In de procedure hebben zij echter ruim voldoende onderbouwd dat zij helemaal niet weigeren om daaraan mee te werken. Zij hebben gewezen op de conceptakte van een notaris tot overdracht, die sinds december 2017 voor eiser beschikbaar ligt. Ook na dit verweer heeft eiser niet onderbouwd hoe of wanneer geweigerd zou zijn aan de overdracht mee te werken. Het gerecht concludeert dat eiser de procedure onnodig is begonnen, wijst de vorderingen af en veroordeelt hem in de proceskosten.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2025:149

Zaaknummer: SXM202500103

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt vast dat zoon die nalatenschap van langstlevende verwerpt, heeft verkregen waar hij als verwachter in nalatenschap van eerststervende recht op had, en gaat in op verdelingsgeschillen.

Eiseres en gedaagde zijn tezamen met hun broer de kinderen van de resp. In 2013 en 2021 overleden vader/erflater en moeder/erflaatsster. In het testament van vader was moeder tot enig – bezwaard – erfgenaam benoemd en waren de kinderen via een tweetrapsmaking tot verwachter benoemd. Eiseres en gedaagde hebben de nalatenschap van erflaatsster zuiver aanvaard, de broer heeft verworpen. De procedure betreft de verdeling van de nalatenschap van moeder. In dat kader stelt de rechtbank vast dat de broer geen erfgenaam is van moeder. De broer heeft na het overlijden van moeder een bedrag ontvangen dat strekte tot voldoening van zijn rechten op grond van vaders nalatenschap. Dit betekent dat er in deze procedure van uit wordt gegaan dat het na de betaling aan de broer resterende vermogen aanwezig ten tijde van het overlijden van moeder tot alleen haar nalatenschap behoort en er geen rekening meer hoeft te worden gehouden met een aanspraak van de broer. Tijdens de mondelinge behandeling zijn partijen overeengekomen dat het onroerend goed wordt verkocht met behulp van een verkoopmakelaar. Niet in geschil is dat de nettoverkoopopbrengst van het onroerend goed aan ieder van de partijen voor een gelijk deel toekomt, daarbij rekening houdend met het feit dat eiseres sinds 2021 de huur van een pand int en eigenaarslasten heeft voldaan. Vervolgens komen diverse kostenposten aan bod en worden de banksaldi verdeeld. Interessant is dat gedaagde betwist dat naar eiseres overgeboekte bedragen volledig zijn aangewend voor de schulden van de nalatenschap. Op zich terecht heeft gedaagde in dat kader gesteld dat van eiseres mag worden verwacht dat zij de aanwending van die bedragen deugdelijk verantwoordt. Volgens gedaagde deed zij dat nog niet. Hoe dan ook, het betreft hier geen onderdeel van de verdeling van de nalatenschap maar (eventueel) een aanspraak van gedaagde op eiseres op grond van de aanwending van gezamenlijke gelden. Een vordering op dat punt heeft gedaagde niet ingesteld, zodat de rechtbank er verder niet op ingaat. Over tijdens leven door moeder overgeboekte bedragen stelt de rechtbank voorop dat moeder bij leven vanzelfsprekend volledig vrij was om haar geld aan te wenden zoals zij dat wilde. Als tegenover de betalingen geen prestatie van eiseres (of de desbetreffende familieleden) heeft gestaan of daartoe een andere voordien bestaande rechtsplicht bestond, betrof het

schenken (zoals deels ook expliciet vermeld bij de overboekingen). Daarmee waren het geen betalingen die zonder rechtsgrond zijn verricht. Was er wel een voordien bestaande verplichting tot betaling, dan geldt natuurlijk hetzelfde. Het enkele feit dat moeder uitkeringen aan (familieleden van) eiseres heeft gedaan, leidt dus op zichzelf niet tot een verplichting tot terugbetaling aan moeder en dus ook niet aan de nalatenschap. Waarom dat hier anders zou zijn, heeft gedaagde niet toegelicht. Voor zover gedaagde bedoeld heeft te stellen dat giften zouden moeten worden ingebracht, merkt de rechtbank op dat uit wet noch testament volgt dat er een inbrengplicht bestaat. De overboekingen spelen dus geen rol in de afwikkeling van de nalatenschap van moeder.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12774

Zaaknummer: C/03/338355 / HA ZA 25-

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter oordeelt dat eiser niet slaagt in het bewijs dat hij met vereffenaar/gedaagde een vast bedrag ad € 30.000 afspraak als vergoeding voor namens gedaagde verricht vereffeningswerk.

Na verwerping door de primaire erfgenaam is gedaagde enig erfgename van erflater en na haar beneficiare aanvaarding tevens vereffenaar. Zij heeft eiser gevolmachtigd om haar daarbij te vertegenwoordigen. Eiser heeft € 30.000 aan gedaagde gefactureerd. Gedaagde heeft die factuur niet betaald. Eiser vordert betaling van € 25.000 en stelt dat partijen een vaste vergoeding voor zijn werkzaamheden zijn overeengekomen, hetgeen gedaagde gemotiveerd betwist. Volgens de kantonrechter heeft eiser zijn stelling daarop onvoldoende nader onderbouwd. Ter nadere onderbouwing van zijn stelling had eiser op zijn minst duidelijk moeten maken welke werkzaamheden hij heeft verricht ter uitvoering van de door hem gestelde afspraak. Dat heeft hij onvoldoende gedaan. Eiser heeft volstaan met het overleggen van een lijst van werkzaamheden die hij heeft verricht maar die voor het overgrote deel betrekking hebben op het achterhalen van de omstandigheden rondom het overlijden van erflater. Maar op die werkzaamheden heeft de gestelde afspraak nu juist geen betrekking. Gezien de ratio van een beneficiare aanvaarding – bescherming van privévermogen – ligt het volstrekt niet voor de hand dat gedaagde desondanks in privé een verplichting tegenover eiser op zich heeft genomen om aan hem in het kader van de vereffening en afwikkeling van de nalatenschap een vaste vergoeding van € 30.000 te betalen. Ook de verklaring van de echtgenote van eiser maakt dit niet anders omdat de bewijsrechtelijke waarde daarvan nihil is nu deze niet door haar is ondertekend.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:9613

Zaaknummer: 11740653 \ CV EXPL 25-8088

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor de dienstverlening van een uitvaartonderneming geldt geen ontbindingsrecht en zij heeft aan haar essentiële informatieplicht voldaan.

Uitvaartonderneming/eiseres vordert dat gedaagde wordt veroordeeld tot de betaling van een bedrag. De overeenkomst is gesloten met een consument. De kantonrechter moet daarom ambtshalve onderzoeken of eiseres haar informatieplichten heeft nageleefd. Ook moet de overeenkomst worden getoetst aan Richtlijn 93/13/EG betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (hierna: de richtlijn). De kantonrechter stelt vast dat de niet-verschenen gedaagde tegen wie verstek is verleend niet is geïnformeerd over het ontbindingsrecht. Eiseres verwijst in dat kader naar de Wet op de lijkbezorging, waaruit volgt dat een uitvaart uiterlijk op de zesde werkdag na het overlijden moet plaatsvinden. Hieruit leidt de kantonrechter af dat eiseres vindt dat het ontbindingsrecht voor haar niet geldt. De overeenkomst die aan de vordering ten grondslag ligt, is een gemengde overeenkomst, gesloten buiten de verkoopruimte. In beginsel geldt dan een ontbindingsrecht, waarover gedaagde moet worden geïnformeerd (art. 6:230o jo. 6:230m lid 1 onder h BW). Op grond van artikel 6:230g lid 2 BW moet bij gemengde overeenkomsten worden uitgegaan van de bepalingen die van toepassing zijn op consumentenkoop. In artikel 6:230p onder f BW staan de uitzonderingen op het ontbindingsrecht betreffende consumentenkoop. Gelet op het doel en de achtergrond van het ontbindingsrecht en de beschreven uitzonderingssituaties, behoren overeenkomsten als de onderhavige te zijn uitgezonderd van het ontbindingsrecht. Dat volgt uit de aard van de overeenkomst, de aard van de geleverde diensten en goederen en de wettelijke termijn waarbinnen een overledene moet zijn gecremeerd of begraven. Uitvaarten worden volledig ingericht naar de specifieke wensen van een overledene of de nabestaande(n). De overeenkomst moet bovendien volledig zijn uitgevoerd binnen zes werkdagen na een overlijden, zodat een ontbindingstermijn van veertien dagen alleen al daarom niet in de rede ligt. Hoewel een uitzondering voor de specifieke dienstverlening van eiseres niet expliciet in de wet is opgenomen, past het in het licht van het voorgaande bij de uitzondering als bedoeld in artikel 6:230p onder f sub 1 BW. Het oordeel dat voor de dienstverlening van eiseres geen ontbindingsrecht geldt, leidt tot de conclusie dat eiseres aan haar essentiële informatieplichten heeft voldaan zodat de vordering wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 17-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:5735

Zaaknummer: 11664722 CV EXPL 25-2309

Rechters: L.T. de Jonge

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onder meer omdat erflater pas in 2006 is overleden, is er geen langdurig onverdeeld gebleven nalatenschap als bedoeld in artikel 3:200a BWA.

In deze Arubaanse nalatenschap heeft het gerecht in juli 2025 overwogen dat het er alle schijn van heeft dat er in deze zaak geen sprake is van een langdurig onverdeelde gemeenschap als bedoeld in artikel 3:200a BWA. Erflater is immers pas in 2006 overleden en uit een stamboomonderzoek blijkt dat hij maar drie kinderen achterliet, waarvan verzoeker er 1 is. Verzoeker is vervolgens in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over de vragen welke moeite hij heeft gedaan om zijn halfbroers op te sporen en wat het perceel waard is (zodat kan worden beoordeeld of de waarde van de aandelen van de deelgenoten in het perceel zeer gering is, zoals verzoeker stelt). Verzoeker is in de gelegenheid gesteld zijn verzoek te wijzigen in een vordering tot verdeling of machtiging tot verkoop van het onroerend goed. Ook is aangegeven dat een artikel 3:200a BWA procedure geen 'shortcut' is om tot een snelle en goedkope verdeling te komen. Thans gaat het gerecht hier verder op in en overweegt dat een procedure als bedoeld in de artikelen 3:200a e.v. BWA bedoeld is voor uitzonderlijke situaties. Het gaat dan om gevallen waarin een nalatenschap zo lang onverdeeld is gebleven, dat er zo veel deelgenoten zijn, dat die onmogelijk allemaal kunnen worden opgespoord en bovendien het aandeel van de verschillende deelgenoten in de gemeenschap verwaarloosbaar klein is. Daarvan is in dit geval geen sprake: er zijn (voor zover bekend) slechts drie deelgenoten en uitgaande van de (door verzoeker overigens zonder onderbouwing gestelde) waarde van zo'n Afl. 54.000 is de waarde van ieders aandeel niet zeer gering. Bovendien geldt volgens vaste rechtspraak van het Gemeenschappelijk Hof dat een procedure op de voet van artikel 3:200a BW niet kan worden gevolgd als verkoop wordt beoogd. Dat is wel wat verzoeker wil bereiken: uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het perceel niet zelf wil gaan bewonen, maar dat hij het wil overdragen aan koper. Verzoeker stelt zich nog op het standpunt dat het voeren van een 'normale' procedure te veel geld kost, omdat hij dan kosten moet maken voor het laten oproepen van 'tientallen' deelgenoten en het laten opmaken van een verklaring van erfrecht. Dat kan het Gerecht niet plaatsen. Uit de stamboom blijkt dat erflater (in ieder geval op dat moment) drie kinderen had. Omdat de drie kinderen nog relatief jong zijn (ze zijn geboren in 1976, 1978 en 1984) ligt het niet voor de hand dat de groep deelgenoten inmiddels tot grote

omvang is gegroeid. Bovendien lijkt verzoeker over het hoofd te zien dat een procedure op de voet van artikel 3:200a BWA ook niet goedkoop is: zo moet alleen al een voorschot van Afl. 2.000 worden betaald voor de kosten van publicatie van de oproep en de uiteindelijke beslissing. Hoe dan ook is er geen sprake van een situatie dat de kosten van het voeren van een 'normale' procedure tot verdeling niet opwegen tegen de baten daarvan, voor welke situatie de procedure voor langdurig onverdeelde gemeenschappen is bedoeld. Dat de halfbroers niet kunnen worden opgespoord, overtuigt evenmin. Voor zo'n situatie is immers bepaald dat gedaagden in een procedure openbaar worden opgeroepen. Kortom: het verzoek kan niet worden toegewezen, omdat er geen sprake is van een langdurig onverdeelde gemeenschap in de zin van artikel 3:200a BWA.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 07-01-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:3

Zaaknummer: AUA20250208

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gedaagde kan niet meer terugkomen op ter nakoming van een legaat afgegeven sieraden.

Gedaagde was op huwelijkse voorwaarden gehuwd met X. X is de moeder van eiseres. X is overleden en heeft bij testamenten verleden in 1999 en 2009 over haar nalatenschap beschikt en haar drie zonen en dochter/eiseres tot enige erfgenamen benoemd. Erflaatster heeft haar inboedel en het beperkt recht van vruchtgebruik van haar gehele nalatenschap gelegateerd aan gedaagde. Tevens heeft zij aan eiseres gelegateerd – af te geven binnen drie maanden na het overlijden – al haar lijfsieraden of zoveel daarvan als zij wenst te aanvaarden. In het testament van 2009 heeft erflaatster gedaagde tot executeur benoemd. In 2012 heeft gedaagde aan eiseres verzocht de sieraden die onder het legaat vallen, bij hem op te halen. Eiseres heeft vervolgens sieraden opgehaald. In 2012 is ook de akte boedelbeschrijving, afgifte legaten en verdeling van erflaatsters nalatenschap gepasseerd. In dat kader kregen de vier kinderen van erflaatster een vordering op gedaagde die opeisbaar is bij zijn overlijden. In 2014 ontstaat er een meningsverschil tussen eiseres en gedaagde dat er verkort weergegeven op neerkomt dat gedaagde stelt dat ook juwelen van zijn moeder zijn afgegeven aan eiseres. Hij vraagt deze terug hetgeen eiseres weigert. In 2020 heeft gedaagde de volledige vorderingen van de andere drie kinderen voldaan, terwijl aan eiseres slechts een klein daarvan werd betaald. Hij heeft de rest verrekend met de waarde van de abusievelijk meegegeven sieraden. Thans vordert eiseres betaling van het restantbedrag. De rechtbank neemt als uitgangspunt dat niet in geschil is dat gedaagde in 2012 de sieraden aan eiseres heeft meegegeven. Sindsdien houdt eiseres de sieraden dan ook voor zichzelf. Op grond van artikel 3:119 BW wordt eiseres daarmee als bezitter vermoed rechthebbende te zijn van de sieraden. Gedaagde moet bewijs van het tegendeel leveren. De stelling van gedaagde dat hij eigenaar is gebleven van de sieraden omdat hij de sieraden heeft geërfd van zijn moeder, is onvoldoende. Dit betekent nog niet dat gedaagde op enig moment het eigendom kan zijn verloren. Ook uit de stelling van gedaagde dat tussen hem en erflaatster elke gemeenschap van goederen was uitgesloten, volgt dit niet. De sieraden kunnen aan erflaatster zijn geschonken door de moeder van gedaagde of gedaagde zelf. De feiten maken verder dat de rechtbank van oordeel is dat eiseres ervan mocht uitgaan dat zij van gedaagde de sieraden van haar moeder meekreeg die onder het legaat vielen. In de akte is vastgelegd dat het legaat van de lijfsieraden is afgegeven en gedaagde

heeft, als executeur van de nalatenschap van erflaatster, verklaard dat de afgifte van de legaten tot volkomen genoegen van hem tot stand zijn gebracht. In het geval hij van mening was dat eiseres sieraden onder zich had die niet onder het legaat vielen, had het op zijn weg gelegen om dit ter sprake te brengen. Zonder nadere toelichting, die nu ontbreekt, valt niet in te zien waarom gedaagde ook hier geen voorbehoud heeft gemaakt. Voor zover gedaagde van mening is dat hij de sieraden onbedoeld heeft meegegeven en een vergissing heeft gemaakt, is de rechtbank van oordeel dat hij zich hierop niet meer kan beroepen. Niet in geschil is immers tussen partijen dat in de notariële akte een beroep op dwaling is uitgesloten. Dit geldt dus ook voor de omstandigheid dat de waarde van de sieraden volgens gedaagde veel hoger ligt dan de € 500 waarop de lijfsieraden bij de verdeling zijn gewaardeerd. Ook hierop kan gedaagde, gelet op de inhoud van de akte, niet meer terugkomen.

Ten aanzien van de verrekening overweegt de rechtbank dat duidelijk is dat gedaagde de niet-opeisbare vordering in zijn geheel vervroegd wilde aflossen en dat deed door middel van een betaling en verrekening. Nu blijkt dat de sieraden niet van hem zijn, kan hij zich volgens de rechtbank niet op de niet-opeisbaarheid beroepen. Dit ook al omdat partijen tot aan de zitting (over en weer) uitgingen van opeisbaarheid. De vordering van eiser wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:173

Zaaknummer: C/o8/332379 / HA ZA 25-138

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uit e-mail van diens advocaat leidt de voorzieningenrechter af dat erfgenaam heeft ingestemd met de wijze van de verdeling zoals vastgelegd in de niet getekende vaststellingsovereenkomst.

In haar testament heeft de in 2022 overleden erflaatster haar beide kinderen (gedaagde en eiseres sub 1) tot erfgenamen benoemd. Gedaagde en eiseres sub 1 zijn tot executeur benoemd en eiseres sub 1 heeft haar echtgenoot – eiser sub 2 – voor zich in de plaats gesteld. De vader van de kinderen is in 2021 overleden met achterlating van erflaatster en gedaagde en eiseres sub 1 als erfgenamen. Partijen hebben sinds het overlijden van erflaatster gepoogd om de nalatenschap gezamenlijk af te wikkelen, maar dit lukte steeds niet. Eind 2024 zijn eisers onderhavige procedure begonnen. Vervolgens zijn over en weer voorstellen en tegenvoorstellen gedaan en is in maart 2025 een conceptvaststellingsovereenkomst (VSO) opgesteld. Eisers vorderen veroordeling van gedaagde tot nakoming van hetgeen in die VSO staat. De voorzieningenrechter acht voldoende spoedeisend belang aanwezig en geeft aan dat eisers stellen dat gedaagde de VSO heeft geaccepteerd en dat gedaagde dit betwist. Uit de e-mailwisseling leidt de voorzieningenrechter af dat de advocaat van gedaagde impliciet akkoord heeft gegeven. Dat de overeenkomst niet werd ondertekend maakt dat niet anders en betekent niet dat partijen niet gebonden kunnen zijn aan de overeenkomst. Er was immers wilsovereenstemming tussen partijen op het moment dat de advocaat namens gedaagde schrijft dat getekend kan worden. Daarnaast voert gedaagde aan dat het duidelijk is dat partijen niet tot overeenstemming zijn gekomen, nu hij bij nakoming van de vaststellingsovereenkomst aanzienlijk financieel nadeel zou lijden. Dit verweer gaat niet op, o.m. omdat gedaagde rechtsgeldig vertegenwoordigd werd door een advocaat toen hij met eisers wilsovereenstemming bereikte. Het moet er dan ook voor worden gehouden dat die advocaat hierbij de (financiële) belangen en wensen van gedaagde heeft betrokken. In het licht hiervan dienen de gevolgen, voor zover gedaagde die onwenselijk vindt, dan ook voor zijn rekening te komen, nu zulks in zijn risicosfeer ligt. Gedaagde heeft eveneens aangevoerd dat het petitum een obscuur libel is. Gedaagde is gedagvaard in hoedanigheid van erfgenaam en mede-executeur. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is uit de dagvaarding en het petitum voldoende duidelijk af te leiden in welke hoedanigheid van partijen de vorderingen jegens gedaagde zijn ingesteld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12994

Zaaknummer: C/03/346390 / KG ZA 25-403

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Advocaatkosten van een gedaagde die als executeur én als mede-erfgenaar in de procedure werd betrokken komen voor helft ten laste van nalatenschap en voor andere helft ten laste van hem privé.

In een verder niet in het oog springend geschil over de verdeling van nalatenschappen is interessant dat eiseres ook een bv heeft gedagvaard. Die bv is geen mede-erfgenaar, maar eiseres voert ter onderbouwing aan dat de nalatenschap vorderingen heeft op de bv en dat de bv daarom betrokken dient te worden in deze procedure. De rechtbank deelt dit standpunt niet. Een verdelingsprocedure gaat immers tussen de erfgenamen. Een schuldenaar wordt niet betrokken in een dergelijke verdelingsprocedure. Bovendien heeft eiseres geen vorderingen ten aanzien van de bv ingesteld. Eiseres wordt niet-ontvankelijk verklaard jegens de bv. Verder is relevant dat de verdeling wordt gevorderd terwijl de executele nog niet geëindigd is. Partijen zijn het over dit laatste eens. Toch volgt de rechtbank eiseres en oordeelt dat verdeling van de nalatenschap desondanks mogelijk is. Twee van de erven zijn de enige schuldeisers die nog voldaan moeten worden. De omvang van de nalatenschap is positief en er zijn voldoende liquide middelen om hun vorderingen te voldoen. Daarbij komt dat een van de gedaagden tevens een eigen voorstel heeft gedaan voor de wijze van verdeling van de nalatenschap. Daarmee heeft hij impliciet erkend dat verdeling mogelijk is. Gelet hierop ziet de rechtbank geen belemmering om tot verdeling over te gaan, ondanks de executele. Vervolgens stelt de rechtbank omvang en samenstelling van de nalatenschap vast en verdeelt deze. Vermeldenswaard is dat een van de gedaagden in deze procedure zowel in zijn hoedanigheid van executeur als in privé is betrokken. De procedure ziet op de verdeling van de nalatenschap. Op grond van artikel 4:7 lid 1 onder d BW behoren tot de schulden van de nalatenschap de kosten van vereffening en executele, voor zover deze kosten in het belang van de nalatenschap zijn gemaakt. Dit betekent dat slechts die kosten die de executeur redelijkerwijs heeft moeten maken ter uitvoering van zijn taak als zodanig, ten laste van de nalatenschap kunnen worden gebracht. Nu deze gedaagde ook in zijn hoedanigheid van executeur is gedagvaard, diende hij zich te verweren tegen de vorderingen en mocht zich dan ook van rechtsbijstand voorzien. De daarmee samenhangende kosten kunnen daarom in beginsel als kosten van de executele worden beschouwd. Het betreft echter een verdelingsprocedure, een aangelegenheid waarbij hij ook een eigen belang heeft, dat losstaat

van zijn taak als executeur. Voor dat deel dienen de door hem gemaakte advocaatkosten niet ten laste van de nalatenschap te komen, maar door hemzelf te worden gedragen. De rechtbank acht het ook redelijk dat de advocaatkosten van deze gedaagde voor de helft zijn aan te merken als kosten van de executele en voor de helft als persoonlijke kosten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7228

Zaaknummer: C/16/572433 / BE ZA 24-21

Rechters: P.J. Elferink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelde niet verwijtbaar bij afgifte verklaring van erfrecht waarin werd geconstateerd dat de partner van erflater diens enig erfgenaam was.

Erflater, de zoon van klagers, heeft in 2022 een testament en een samenlevingsovereenkomst opgesteld. In dat testament heeft hij zijn partner tot enig erfgenaam benoemd waarbij is opgenomen dat alle beschikkingen ten behoeve van zijn partner komen te vervallen indien de samenwoning anders dan door overlijden is geëindigd. Erflater is in 2024 overleden. De notaris heeft een verklaring van erfrecht afgegeven waarin op basis van de op dat moment ter beschikking staande gegevens wordt geconstateerd dat de partner van erflater de enige erfgenaam is. Klagers verwijten de notaris onder meer dat de notaris ten onrechte deze verklaring van erfrecht heeft afgegeven omdat de (voormalig) partner van erflater ten tijde van zijn overlijden niet meer als zodanig kon worden aangemerkt omdat de relatie toen al was geëindigd. De kamer heeft de klacht ongegrond verklaard. Het hof bevestigt deze beslissing. Uit de overwegingen blijkt o.m. dat de notaris in een gesprek bij hem op kantoor klagers in de gelegenheid heeft gesteld om hun standpunt ten aanzien van het al dan niet erven door de partner nader toe te lichten. De notaris heeft zowel de partner als klagers uitvoerig gehoord en, waar nodig, om extra informatie gevraagd. Dat de verkregen informatie in verband met de geheimhoudingsplicht van de notaris over en weer niet mocht worden gedeeld maakte het complex. De notaris heeft vervolgens meegedeeld dat hij de afgifte van de verklaring van erfrecht zou opschorten totdat de rechter uitspraak had gedaan over de erfgenaamkwestie. Dit heeft hij ook gedaan. Omdat de notaris gebonden was aan die uitspraak van de voorzieningenrechter dat niet aannemelijk is geworden dat klagers erfgenaam van erflater zijn geworden, lag het niet (meer) op de weg van de notaris om een nader onderzoek in te stellen. De notaris heeft vervolgens op basis van het oordeel van de voorzieningenrechter de (voorlopige) verklaring van erfrecht afgegeven. Het hof sluit zich aan bij het oordeel en de overwegingen van de tuchtrechter in eerste aanleg en maakt die tot de zijne. Van onzorgvuldig handelen door de notaris is het hof niet gebleken. Dat de door erflater en de partner gesloten notariële samenlevingsovereenkomst mogelijk niet voldoet aan de door de Belastingdienst gestelde eisen maakt dit oordeel niet anders, omdat dat geen afbreuk doet aan de geldigheid ervan.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3308

Zaaknummer: 200.353.176/01 NOT

Rechters: J.W.M. Tromp, O.J. van Leeuwen en Th.W. van Grafhorst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor de toepasselijkheid van artikel 4:59 lid 1 BW en de uitzondering van artikel 4:60 onder b BW is bepalend de hoedanigheid op het tijdstip van testen, en niet die op het tijdstip van overlijden.

De Hoge Raad oordeelt in de zaak die eerder aan bod kwam in ERF 2021-0194, ERF 2024-0293 en ERF 2025-0299, waarin het hof kort samengevat het oordeel van het hof bevestigt dat echtgenote Y van erflater X niet van hem erft omdat erflater en zij op het tijdstip van het opmaken van erflaters testament nog niet met elkaar waren gehuwd en uit de tekst van artikel 4:59 lid 1 BW volgt dat voor de toepasselijkheid van dat artikel de aard van de betrokkenheid van Y bij erflater X op het moment dat de uiterste wilsbeschikking wordt gemaakt bepalend is voor de vraag of de begunstigde uit die wilsbeschikking voordeel kan trekken. De Hoge Raad overweegt dat de vordering van eiseres in conventie om voor recht te verklaren dat het testament van erflater van 17 december 2015 zo moet worden uitgelegd dat daarin zowel de kinderen als de partner tezamen en voor gelijke delen tot erfgenamen zijn benoemd, erop was gericht vastgesteld te krijgen dat zij als erfgenaam uit het testament voordeel kon trekken. Die vordering moet dan ook worden aangemerkt als een op de rechtshandeling (het testament) steunende vordering als bedoeld in artikel 3:51 lid 3 BW. De kinderen hebben zich beroepen op de vernietigingsgrond van artikel 4:59 lid 1 BW in verbinding met artikel 4:62 lid 1 BW ter afwering van deze vordering. Een zodanig beroep kan op grond van artikel 3:51 lid 3 BW te allen tijde worden gedaan, dat wil zeggen zonder dat daaraan verjaring kan worden tegengeworpen. Aan het afwerende karakter van het beroep op de vernietigingsgrond doet niet af dat dit is gedaan in de vorm van een vordering in reconventie, en evenmin dat de vordering in conventie, die zag op de uitleg van het testament, en de vordering in reconventie, die zag op de vernietigingsgrond, beide toewijsbaar kunnen zijn. Een en ander strookt met de ratio van artikel 3:51 lid 3 BW dat, zolang de wederpartij stilzit en geen beroep doet op de (vernietigbare) rechtshandeling, de andere partij niet het initiatief tot vernietiging van de rechtshandeling hoeft te nemen. Het oordeel van het hof dat de kinderen op de vernietigingsgrond van artikel 4:59 lid 1 BW een beroep doen ter afwering van de rechtsvordering van eiseres, is dan ook juist. Dat geldt ook voor het oordeel van het hof dat het – gelet op de ratio van de in artikel 4:59 lid 1 BW neergelegde regel en van de in artikel 4:60 aanhef en onder b BW vervatte uitzondering op die regel – voor de hand ligt om ook de vraag

of de uitzondering zich voordoet, te beoordelen naar het moment van testen. Dat is immers het moment waarop de beweegreden van de erflater tot het maken van de beschikking zich voordoet. Evenzo faalt het onderdeel waarin is aangevoerd dat het hof heeft miskend dat de uitzondering van artikel 4:60 aanhef en onder b BW van overeenkomstige toepassing is op een persoon die op grond van een notarieel samenlevingscontract ongehuwd met de erflater samenwoonde ten tijde van het maken van de uiterste wilsbeschikking, althans op een persoon die op grond van een notarieel samenlevingscontract ongehuwd met de erflater samenwoonde ten tijde van het maken van de uiterste wilsbeschikking en die daarna met de erflater in het huwelijk treedt en ten tijde van het overlijden van de erflater nog steeds met deze gehuwd is. Het onderdeel berust op een opvatting die geen steun vindt in de tekst of de geschiedenis van artikel 4:60 aanhef en onder b BW. Ook heeft het hof met juistheid geoordeeld dat voor het antwoord op de vraag of eiseres als beroepsbeoefenaar op het gebied van de individuele gezondheidszorg in de zin van artikel 4:59 BW moet worden aangemerkt, niet beslissend is of zij BIG-geregistreerd was. Tot slot verwerpt de Hoge Raad het onderdeel waarin is aangevoerd dat het hof heeft miskend dat artikel 4:59 lid 1 BW in ieder geval niet van toepassing is als een niet-BIG-geregistreerd persoon in de privésfeer mantelzorg verleend heeft aan erflater. Het hof heeft onbestreden vastgesteld dat eiseres haar beroep ervan had gemaakt om individuele gezondheidszorg te verlenen en gedurende meerdere jaren in de thuiszorg/wijkverpleging heeft gewerkt. En dat zij in de periode van 15 oktober 2014 tot 13 april 2015 als zorgverlener bij een thuiszorgorganisatie zorg aan erflater heeft verleend en na haar ontslag voor erflater is blijven zorgen, dat zij in verband daarmee een PGB heeft aangevraagd voor erflater waarmee zij de zorg voor erflater op zich heeft genomen, dat zij pas in de laatste periode van het leven van erflater daarnaast ook nog zorg heeft ingekocht bij een thuiszorgorganisatie en dat zij ook op 17 december 2015, het moment waarop het testament werd opgemaakt, gezondheidszorg aan erflater verleende. Op grond van deze omstandigheden heeft het hof geoordeeld dat eiseres als beroepsbeoefenaar op het gebied van de individuele gezondheidszorg in de zin van artikel 4:59 lid 1 BW erflater heeft verzorgd, en dus niet als mantelzorger in de privésfeer.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:62

Zaaknummer: 24/02973

Rechters: G. de Groot, M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock en G.C. Makkink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzet tegen hoogte griffierecht gegrond want er is sprake van een vordering tot verdeling nalatenschap en geen vordering van bepaalde waarde.

De procedure waarvoor het griffierecht is geheven zag op de vaststelling van een verdeling. Hoewel in het petitum van de dagvaarding een bedrag werd genoemd, strekte het gevorderde niet tot betaling van een geldsom. De procedure betreft een zaak van onbepaalde waarde. Het verzet is gegrond. Het te veel betaalde griffierecht wordt terugbetaald.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11290

Zaaknummer: C/05/458530 / HA RK 25-147

Rechters: M.C. van der Mei

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

De rechtbank benoemt op verzoek van de wettelijke vertegenwoordigster van twee minderjarige erfgenamen een vereffenaar in een beneficiair aanvaarde nalatenschap. Ook het verzoek om te bepalen dat de kosten van het verzoek ten laste van de nalatenschap komen wordt toegewezen. De reden is dat op grond van artikel 4:7 lid 1 onder c BW de kosten van de vereffening van de nalatenschap tot schulden van de nalatenschap behoren. In deze situatie ziet de rechtbank voldoende aanleiding om daar ook de kosten onder te laten vallen die gemoeid zijn met dit verzoek.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:14877

Zaaknummer: C/10/709974 / HA RK 25-1113

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen: